

mania



NO RISK DISC:

**CARICE VAN
HOUTEN**

JONATHAN JEREMIAH GOLD DUST



Jonathan Jeremiah is op z'n sterkst in de groots opgezette folkrock, waar dit sterke tweede album gelukkig ook weer vol mee staat.



GIN WIGMORE GRAVEL & WINE



**VANAF 26
OKTOBER IN
DE WINKELS!**



NORISK DISC

NIET GOED GELD TERUG

MANIA 291

CARICE VAN HOUTEN

See You On The Ice

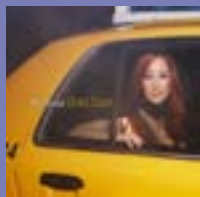
(EMI)

EMI

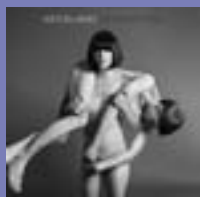
Carice van Houten kennen we natuurlijk als gevierd actrice, maar met *See You On The Ice*, maakt ze ook haar debuut als muzikant. Om maar direct met de deur in huis te vallen: het is een sensationeel debuut geworden. Direct vanaf de eerste noten van *See You On The Ice* weet je dat het goed zit. Donkere klanken en stemmige strijkers zetten de toon, waarna de mooie heldere stem van Carice van Houten je definitief betovert. *See You On The Ice* is een verrassend veelzijdige plaat. Carice van Houten speelt meerdere keren met aan Portishead herinnerende triphopritmes, maar is ook niet bang voor uiterst ingetogen tracks, die hier en daar de kant van nachtclubjazz op gaan. *See You On The Ice* is een donkere en zwaar aandoende plaat, maar heeft ook zijn lichtvoetige kant, bijvoorbeeld wanneer Carice van Houten met een buitengewoon aanstekelijk popliedje op de proppen komt (Emily). Het album valt op door de prachtige productie van J.B. Meijers en door de bijzonder fraaie muzikale aankleding, waarin herfstkleuren en avontuur domineren en meer dan eens een Oosters tintje opduikt. De



fraaie aankleding is deels de verdienste van gastmuzikanten van naam en faam als Ken Stringfellow, Howe Gelb, Marc Ribot en Antony Hegarty, maar uiteindelijk maakt Carice van Houten zelf toch de meeste indruk. *See You On The Ice* zal moeten vechten tegen vooroordelen, maar luister objectief en onbevangen naar deze plaat en je hoort een bescheiden meesterwerk dat maar aan kracht blijft winnen. (EZ)

**TORI AMOS****Gold Dust***(Deutsche Grammophon/Universal)*

Night Hunters, het vorige album van Tori Amos was zeer ambitieus van opzet en bedoeld als 'een liederencyclus voor de 21e eeuw'. Niet geheel toevallig verscheen het album op Deutsche Grammophon. De opvolger, Gold Dust, getiteld, is op het eerste gezicht minder ambitieus. Hier herinterpreteert Amos veertien nummers van haar twaalf voorgaande, louter op de piano, maar met begeleiding van het onvolprezen Metropole Orkest. Op het eerste gehoor winnen nummers van haar debuut (Precious Things, Silent All These Years) amper in deze nieuwe setting, maar dat is schijn. Juist de uiterst subtiele orkestarrangementen blijken een enorme verrijking, hetgeen nog meer geldt voor later, meer complex gearrangeerde nummers. Misschien niet zo diepgravend als de albums die Joni Mitchell met orkest maakte, maar evenzeer de moeite waard. (HDr)

**BAT FOR LASHES****Haunted***(Capitol/EMI)*

Bat For Lashes is het alter ego van de Britse singer-songwriter Natasha Khan. Ze kreeg drie jaar terug lovende kritieken voor Two Suns. Op haar tweede album koppelde ze haar heldere, feeërieke stem aan intieme melodien met een mystiek tintje. Rolling Stone tipte haar zelfs als een nieuwe Kate Bush. Dat legt de lat dus hoog voor deze opvolger, waarbij Khan zowel compositie, zang en muzikale omlijsting weer grotendeels in eigen hand houdt. Het resultaat mag er opnieuw zijn. Wat opvalt, is dat de voorheen meer bedachtzame Khan nu wat directer uit de hoek komt. Dat uit zich muzikaal in wat bombastischer stukken. Deze ietwat gewijzigde koers wordt treffend geïllustreerd door een albumcover die getuigt van eenvoud. We zien slechts een spiernaakte Khan met een eveneens ontklede man over haar schouders geslingerd. In dezelfde pose waarop een jager een geschoten ree naar huis draagt. (WJvE)

**TIM BURGESS****Oh No I Love You***(News/PIAS)*

Tien jaar geleden maakte hij ook al eens een solo-album, het aanstekelijke I Believe, waarop de frontman van de inmiddels legendarische Britpopformatie The Charlatans zijn liefde voor Amerikaanse westcoast pop, country en soul beleed. Dat doet hij op Oh No I Love You opnieuw, al pakt hij de zaken nu iets ambitieuzer aan. Met zijn goede vriend en idool Kurt Wagner van Lambchop trok Tim Burgess naar Nashville, waar hij in de studio hulp kreeg van onder meer muzikanten van Lambchop, My Morning Jacket en Clem Snide. Wagner schreef alle teksten, Burgess de muziek en het resultaat is een losjes klinkende plaat waarop verschillende Britse en Amerikaanse muzikale tradities elkaar op overtuigende wijze weten te vinden. Van voorzichtig swingend (eerste single White) naar ronduit nostalgisch (A Case For Vinyl) en is Oh No I Love You gewoon een hele mooie plaat. (MvR)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

Pop & Rock

LUISTER TRIP

**A BRAND****The Singles**

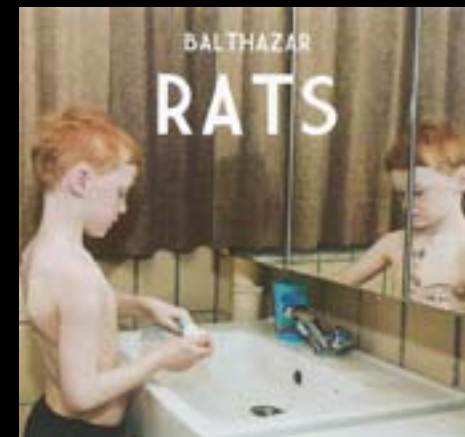
Na vier albums was het voor A Brand tijd een compilatie uit te brengen. Hun hedendaagse glamrock staat als een huis in, zeker in thuisland België met hits als The Bubbles en What's Taking You. In de bonus een cover van AC/DC's Thunderstruck, en de extra cd Grammar, een live-opname van een uur waarin ze bijna alle songs van hun vier albums door-, achter- en naast elkaar spelen. U kent A Brand nog niet? Hier een prachtige introductie. (JvR)

AMERICAN AQUARIUM**Burn.Flicker.Die**

American Aquarium gooit er een schepje bovenop. Blonk het vorige album, Small Towns Hymns, uit in ingetogen alt.country, op Burn.Flicker.Die schakelt de band uit Raleigh, North Carolina moeiteloos tussen gruisige contryrock en superieure, door een jankende pedal steel aangevuurde ballads. Voorman BJ Barnham heeft de stem én de pen om het ver te kunnen schoppen in het americana-wereldje en gaat zijn band voor in sterke liedjes die zowel Springsteens jaren zeventig enthousiasme ademen als het elan van Jeff Tweedy's Son Volt en Ryan Adams' Whiskeytown. De doorleefde ballads zijn ronduit schitterend en Jason Isbells productie en Spooner Oldhams piano voegen extra warmte toe aan de gloedvolle sound. (WR)

AZURE RAY**As Above So Below**

Zoekend naar inspiratie voor de ep As Above So Below kwamen Orendra Fink en Maria Taylor, de dames van Azure Ray, terecht bij de elektronica van bijvoorbeeld James Blake. Ze doken de studio in met Todd Fink, de echtgenoot van Maria en lid van The Faint, en het resultaat maakt indruk. De combinatie van de dromerige vocalen van Azure Ray en de minimale elektronica werkt onverwacht goed. Vooral songs als Red Balloon en Scattered Like Leaves zijn ijzersterk. Azure Ray is een andere weg in geslagen en dat levert zeker iets bijzonders op. (HO)

**BALTHAZAR****Rats***(PIAS)*

Na voorzichtig sprankelende debuut Applause komt het Belgische Balthazar met de lang verwachte opvolger, Rats. Na de goede kritieken van de single The Oldest Of Sisters, welk een beetje spaghetti western overeenkomsten heeft, is duidelijk dat Balthazar na hun eerste album verder is geëvolueerd. Het album biedt zeer toegankelijke popsongs als Later en Sinking Ship horen. Maar bij The Man Who Owns The Place doen ook vergelijkingen met Isbells en Absynth Minded zich gelden. Electronica gecombineerd met indiepop en rock met een vleug folk en uitgekookte samenzang. Meeslepende ritmes met strak uitgewerkte harmonieën gecombineerd met een verleidelijke zang. Dit alles gecombineerd tot een heerlijke swingende groove, waarbij opgemerkt dient te worden dat Rats toch redelijk intiem overkomt. Dit wordt vooral veroorzaakt door een heerlijk slome beat groove, geproduceerd door Danger Mouse. Een uniek en onderscheidende geluid. Balthazar met Rats, weer een die we kunnen toevoegen in het rijtje van de Vlaamse bands. (RL)

BEN FOLDS FIVE**The Sound Of The Life Of The Mind**

Het risico van een plaat waar je twaalf jaar met smart op hebt zitten wachten? Dat die tegenvalt natuurlijk. Ondanks de richting van Folds' solocarrière verwacht je onvermijdelijk een terugkeer naar die genialiteit en die ontbreekt jammerlijk op The Sounds Of The Life Of The Mind. Prachtnummers zijn er met Michael Prayter, Five Years Later en Do It Anyway zeker, maar over het geheel overheerst toch het gemis naar de coherente genialiteit van weleer. (MKo)

COLIN BLUNSTONE**On The Air Tonight**

Colin Blunstone, dat is croonen op een hoog niveau. De man met de karakteristieke stem, voor altijd verbonden met het magistrale nummer Old And Wise dat hij supergevoelig voor het Alan Parsons Project inzong, is still going strong. Niet alleen als zanger van de Zombies (bekend van de hits She's Not There en Time Of The

Season) maar ook als soloartiest. On The Air Tonight is inmiddels zijn elfde studioplaat, weliswaar met een bescheiden lengte (nog geen veertig minuten) maar met een aantal fraaie nummers. Zoals openingstrack Turn Your Heart Around (een cover van Camel's Pete Bardens), Wild Places (cover van de inmiddels helaas bijna vergeten Duncan Browne) en – de grootste verrassing – The Best Is Yet To Come, een nummer geschreven samen met Spice Girl Melanie Chisholm. Als je zo uit de hoek kunt komen, dan kan het inderdaad zomaar zijn dat er nog veel meer goeds gaat komen! (AdW)

CLOCK OPERA**Ways To Forget**

Ways to forget past prachtig in de renaissance van de New Romantics. Serieuze popnummers met afgestemde dosering drums, gitaar en keyboard. Clock Opera maakt muziek met aantrekkingskracht op de oren. Zou het de huidige mondiale crisis zijn of de fundamenteën die gelegd zijn door de new wave waar deze heren op verder bouwen want Lesson no. 7 bevat zo'n typisch jaren 80 mistroostigheid die je destijds in Top of the Pops tegenkwam. Once And For All en Fail Better hebben raakvlakken met nummers van Snow Patrol en The Editors. Clock Opera beheerst de kunst om de spanning op te bouwen en vast te houden in de nummers die machinaal - emotioneel opgebouwd zijn. Een fascinerend frisse release met aanstekelijk kille nummers in de traditie van Tubeway Army and the likes. Hopelijk hebben ze meer van hetzelfde in het snotje voor de volgende titel. (Repo)

COHEED & CAMBRIA**The Afterman**

Er werd altijd een beetje lacherig gedaan over de hoogdravende concepten achter de platen van Coheed And Cambria en de bijbehorende comics, maar ondertussen gaat de serie onder leiding van producer Mark Wahlberg mooi wel naar het grote doek. De muziek heeft er nooit onder geleden, zoals ook te horen is op de nieuwste plaat, de eerste van een dubbelalbum dat in twee delen verschijnt. Schitterend gearrangeerde songs, fraaie staaltjes progrock en de unieke stem van Claudio Sanchez, het is weer smullen geblazen voor de fans. (MKo)

RUPERT BLACKMAN

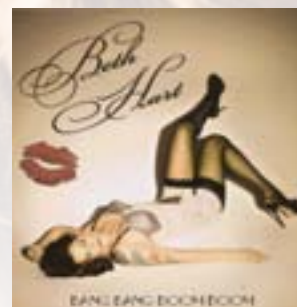
NIGHT AND DAY



**GRATIS
ERBIJ**

Begin 2013 komt The Lights Of Home van Rupert Blackman uit. Om je alvast lekker te maken voor deze bijzondere muzikant, krijg je in onze winkels bij aanschaf van een cd de ep Night And Day geheel voor niks! Zo lang de voorraad strekt uiteraard, want op=op!

BETH HART

**Bang Bang Boom Boom**

(Mascot-Provogue/Bertus)

'Often on old records, I wrote about pain and fear,' zegt Beth Hart. En hoewel ze in het openingsnummer haast als Billie Holiday zingt dat liefde 'the baddest blues' is, klinkt de nu veertigzangeres op de opvolger van het behoorlijk succesvolle coveralbum I Can't Explain dat ze opnam met bluesgigant Joe Bonamassa opgewekter dan ooit tevoren. Bang Bang Boom Boom heet de plaat en het gelijknamige nummer swingt als een trein. Ook het catchy The Ugliest House On The Block klinkt voor haar doen vrij poppy, terwijl Spirit Of God zelfs naar gospel neigt. Het lange Caught Out In The Rain is dan weer een meeslepende bluesballad en in het prachtige Thru The Window Of My Mind speelt de piano een hoofdrol. Maar ook deze keer is het weer de krachtige, veelzijdige stem van Beth Hart die het meest in het oor springt. Het lijkt wel alsof ze met de jaren alleen nog maar beter is gaan zingen. In combinatie met het plezier waarmee elk nummer gemaakt lijkt, is Bang Bang Boom Boom absoluut een nieuw hoogtepunt in haar carrière. (MvR)

FABIANA DAMMERS**The Girl You Love**

Fabiana Dammers won een paar jaar geleden de Grote Prijs van Nederland in de categorie singer-songwriters en trad hiermee in de voetsporen van een inmiddels imposant rijtje getalenteerde singer-songwriters van eigen bodem (onder andere Lucky Fonz III, Roosbeef, Charlie Dee en Marike Jager gingen haar voor). Dat Fabiana Dammers heel wat te bieden heeft laat ze horen op *The Girl You Love*. De plaat opent met een aanstekelijke track die ook van Amy MacDonald had kunnen zijn, maar in de tracks die volgen blijkt de uit IJmuiden afkomstige singer-songwriter van vele markten thuis en zet ze zowel hitgevoelige popsongs als meer traditioneel aandoende folksongs moeiteloos naar haar hand. Het warmbloedige en veelzijdige *The Girl You Love* loopt over van talent en belofte. (EZ)

ILSE DELANGE**Eye Of The Hurricane**

Deze cd van Ilse de Lange is haar meest persoonlijke tot nu toe. Eigenlijk was een ander, luchtiger album, gepland. De ziekte en het overlijden van haar vader gaf een nieuwe muzikale input. Dit is duidelijk terug te horen in het ontroerende *Time Will Have To Wait*, geschreven voor haar vader. Wat mij betreft is dit ook het hoogtepunt van het album. Maar ook de andere nummers zijn prachtig. De Lange brengt hiermee misschien wel de beste Nederlandse plaat van dit jaar. (SMVE)

DUM DUM GIRLS**End Of Haze**

Met *Only In Dreams* maakten de Dum Dum Girls wat mij betreft een van de beste platen van het afgelopen jaar en dus is het verheugend dat er nu alweer nieuw materiaal van de band verschijnt. Het uitstekende *End Of Daze* is een vijf tracks tellende en deels door Raveonette Sune Rose Wagner geproduceerde EP, waarop de Dum Dum Girls wederom de bakens verzetten. De gepolijste garagesound van het tweede album wordt hier verdiept met elementen uit shoegaze en wave, op een manier die wel wat doet denken aan de Raveonettes. Maakt erg nieuwsgierig naar album nummer drie! (MvR)

DEACON BLUE**The Hipsters**

Nee, echt hip is Deacon Blue nooit geweest. Hun debuut *Raintown* maakte eind jaren tachtig weliswaar de nodige indruk door prachtige popliedjes (Dignity!), fraaie arrangementen en soulvolle vocalen, maar daarmee pasten ze toen al niet in de tijdgeest. Dat doet Deacon Blue op dit ironisch getitelde album, hun eerste in elf jaren, nog steeds niet, maar met elf stuk voor stuk goede nummers die als vanouds meteen blijven hangen bewijst de band ook in 2012 bestaansrecht te hebben. (HDr)

MARK EITZEL**Don't Be A Stranger**

De carrière van Mark Eitzel leek op een dood spoor terecht te zijn gekomen. Tot overmaat van ramp kreeg Mark vorig jaar een hartaanval. Hij krabbelt op en dan komt de redding in de vorm van een kennis die een prijs in de loterij heeft gewonnen. Hij stelt Mark in staat om *Don't Be A Stranger* op te nemen. Het album is overwegend ingetogen en in een jazzy song als *All My Love* sluit Eitzel aan bij de sfeer van zijn album *60 Watt Silver Lining*. Met *Don't Be A Stranger* maakt Mark Eitzel zijn sterkste album sinds jaren. (HO)

DONALD FAGEN**Sunken Condo's**

Donald Fagen vormde samen met Walter Becker Steely Dan. Het duo leverde tussen 1972 en 1980 een zevental klassiekers uit de geschiedenis van de popmuziek af en deed dat in 2000 nog eens dunnetjes over met een geweldige comeback plaat. Zowel Becker als Fagen maakten een aantal soloplaten, maar alleen die van Donald Fagen wisten de aandacht te trekken. *The Nightfly* uit 1982 heeft inmiddels dezelfde status als de platen van Steely Dan en ook het zes jaar geleden verschenen *Morph The Cat* kon rekenen op uitstekende kritieken. Het zal voor *Sunken Condos* niet anders gaan want ook dit is weer een prima plaat van perfectionist Donald Fagen. *Sunken Condos* borduurt voort op de inventieve jazzy popmuziek van Steely Dan en de vorige platen van Donald Fagen, maar klinkt net iets lichtvoetiger en funkier. Het maakt de muziek van Donald Fagen alleen maar lekkerder en onweerstaanbaarder. *Sunken Condos* is een opvallend sterke plaat van een ouwe rot bij wie het heilige vuur nog steeds volop brandt. (EZ)

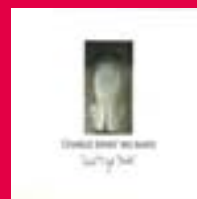
**PAUL CARRACK****Good Feeling**

(Go! Entertainment/Tone)

Zo'n beetje tegelijk met de 3cd-verzamelaar *Collected*, komt het 61-jarige Britse manusje-van-alles met een nieuwe soloplaat, *Good Feeling*. De 12 tracks op deze plaat hadden geen van allen misstaan

op Paul Carrack's van de hits uitpuilende carrière-overzicht. Daarmee is vastgesteld dat er op *Good Feeling* niets nieuws onder de zon is. Maar ook dat er wederom vakwerk wordt geleverd met direct al bij eerste beluistering prettig in het gehoor liggende, soms zelfs weldadige songs, voor het grootste deel door Carrack zelf bedacht, uitgevoerd en geproduceerd. Het mooiste stuk komt halverwege: *Make it right* en direct daarna volgt een wel heel mooie bewerking van Bruce Springsteen's *If I Should Fall Behind*.

Toch één wanklank en dat is het mierzoete afsluittied *A Child Is Born*. Dat komt in dit kerstathende huis binnen als pepernoten in de zomer. Maar verder... gewoon een mooie plaat van een alleskunner zonder capsones. (WK)

**CHARLIE JONES BIG BAND****Until I Get Bald**

(Goomah/V2)

Een postcoïtaal sigaretje is op z'n plaats na het beluisteren van deze plaat. *Until I Get Bald* komt recht uit het hart en uit de strot. Charlie Jones schrijft, zingt en speelt blues, soul en rock met zoveel passie alsof hij zijn

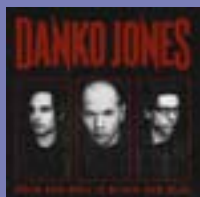
hele leven niks anders heeft gedaan en niks anders kan (het tegendeel is waar, deze man maakt, schrijft, speelt, schildert en bouwt). Niet alleen in de muziek, maar ook in de teksten hoor je eenzelfde vurigheid die de Red Hot Chili Peppers en Oasis ooit bezaten. Nummer een, *Me & A Cartoon* geeft meteen de bevrologenheid weer van de rest van de nummers. De combinatie van de stroperige muziek en de rauwe zang op *Jesus Has Left The Sky*, schreeuwt erom om live te worden gehoord. De muzikale gronden van België blijken wederom vruchtbaar, zeer vruchtbaar. (Repo)

**DAILY BREAD****Iterum**

(Excelsior)

Voor een bandje dat met zo'n onbesuisd en branieschoppend debuut kwam, duurde het opvallend lang voor er eindelijk een opvolger verscheen. Aan de gretigheid van de band lag het niet, maar de voorgenomen nieuwe koers bleek lastiger te vinden dan gedacht. Met de komst van toetsenist Atser Damsma kwam er eindelijk een punt aan de horizon in zicht. Albumopener *Allure* laat horen dat die ergens in de jaren tachtig ligt. De drums zijn pompeus, de synths kil en het gitaargeluid doet direct aan The Cure en Joy Division denken. Zangeres Kimberly van der Velden verdrinkt soms bijna in de galm, wat perfect past bij de beklemmende sfeer die zich af en toe opdringt. De speelsheid van het debuut is verruild voor een openhartige zoektocht, zowel muzikaal als tekstueel. Het levert veel mooie momenten op, met het hartverscheurende *She Spider* als hoogtepunt. (MKo)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

**DANKO JONES****Rock'n' Roll Is Black And Blue***(Bad Taste/Suburban)*

Als ik zou zeggen dat Danko Jones dit keer écht een andere plaat heeft gemaakt, zouden de meeste lezers waarschijnlijk vol ongeloof de bladzijde omslaan. Natuurlijk, Jones kleurt zijn songs nog steeds in met gesperde gitaren en andere oerkrachten, maar toch is het niet de zoveelste plaat in het rijtje. Tekstregels worden er niet constant met venijn uitgespuugd, maar er zijn zowaar melodieuze zanglijnen te horen. Het legt een licht gevoelige noot in de plaat, die verder natuurlijk nog steeds rockt als een hondsollie neushoorn. (MKO)

**EFTERKLANG****Piramida***(4AD/Beggars Banquet)*

Ter voorbereiding op album nummer 4 trok het Deense Efterklang afgelopen jaar naar een verlaten Russisch mijnstadje op het arctische eiland Spitsbergen. Daar werden zo'n duizend geluidssamples opgenomen, die vervolgens als basis dienden voor Piramida, vernoemd naar het spookstadje dat onder meer onderdak biedt aan vervallen industrieel erfgoed en de meest noordelijke piano ter wereld. Dat klinkt allemaal erg abstract, maar Piramida is juist het meest toegankelijke Efterklang-album tot nu toe geworden. De plaat bevat tien prachtige, melancholieke popsongs die het beste werk van Talk Talk (ten tijde van Spirit Of Eden) en The Blue Nile in herinnering roepen en tegelijkertijd aansluiting vinden bij eigentijdse geestverwanten als Bon Iver en Matthew Dear. Onderkoelde synths, blazers en de fraaie stem van Casper Clausen bepalen het geluid op deze verstilte en haast onwerelds klinkende plaat die zonder enige twijfel als voorlopig hoogtepunt in het oeuvre van Efterklang kan gelden. (MvR)

**FINK****Wheels Turn Beneath My Feet***(Ninja Tune/PIAS)*

Dat Fink live meer dan goed is wisten we al, dat er nu ook een album uit is met een verzameling aan mooie tracks in live-versie is voor een aantal wellicht een nieuw feit. Wheels Turn Beneath My Feet is een fantastisch album dat bestaat uit een grote collectie nummers die uitgebracht zijn op het album Perfect Darkness, opgenomen tijdens optredens in onder andere Amsterdam, Kopenhagen, Londen en Parijs. Fink heeft er voor gezorgd dat Wheel Turn Beneath My Feet een album is dat je een kijkje geeft in zijn tourleven. De uitgave van dit album is namelijk extraordinaire. Middels een boekwerk aan foto's geschoten tijdens de tour en persoonlijke verhalen van zowel de bandleden als de geluidsmensen, krijg je een goede indruk van wat Fink inhoudt. Niet veel meer is nodig om uit te leggen dat dit een album is waarmee je je Fink-collectie zeker wilt aanvullen. (LR)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
T
J
E
S

ELECTRIC LIGHT ORCHESTRA**Mr. Blue Sky - The Very Best Of**

In de naam van ELO zijn vele malen meer verzamelaars uitgebracht dan dat er studioalbums het levenslicht zagen. Mr. Blue Sky is de volgende... Of toch niet? Voor de gelegenheid heeft Jeff Lynne twaalf nummers opnieuw opgenomen waaronder het niet eerder uitgebrachte nummer Point Of No Return, maar de nummers wijken in de nieuwe vorm weinig af van de originelen. Het grootste verschil is haast dat bij het titelnummer de coda ontbreekt. Waar Lynne op zijn soloplaat alles naar zijn eigen hand zet, ontbreekt dat hier en lijken de nummers griezelig op het origineel. Vooropgesteld dat de prachtige nummers nog steeds recht overeind staan, lijkt Mr. Blue Sky daardoor behouden aan de verzamelaar van verzamelaars van ELO. (HDI)

JOHN FRUSCIANTE**Pbx Funicular Intaglio Zone**

John Frusciante heeft een bewogen leven dat nog niet achter de rug is, maar dat heeft bij tijd en wijle weinig gescheeld. Sinds zijn tweede vertrek bij de Red Hot Chili Peppers heeft hij zijn solocarrière weer voortvarend opgepakt en schiet hij regelmatig nieuwe platen het muziekmilieu in. Wellicht te regelmatig want de kritiek op die releases is over het algemeen dat ze weinig voldragen en tamelijk fröbelig zijn. Dat dit niet anders is voor zijn nieuwste, PBX Funicular Intaglio Zone, blijkt al uit de titel. Hierop klinkt Frusciante als Buckethead, want hij is minstens zo'n goede gitarist, maar zonder fatsoenlijke composities en te elektronisch om aangenaam te klinken. En dat maakt deze plaat een lange zit. (AdW)

GALLOWS**Gallows**

Gallows is het derde album van de gelijknamige punkband uit Watford in Engeland, opgericht in 2005 door Laurent Barnard toen vorige band My Dad Joe uit elkaar ging. Het vijftal debuteerde met Orchestra Of Wolves en kreeg een miljoenendeal van Warner aangeboden. Na hun tweede album Grey Britain werd de deal door Warner opgezegd. Voortjagende punk, met de voordracht van nieuwe zanger Wade McNeill, ex-Alexisonfire, als middelpunt. Ruig en snel. (EMu)

LUISTER TRIP

**JAKE BUGG****Jake Bugg***(Mercury/Universal)*

Een jongensboek. Jake Bugg werd geboren in Nottingham, was 12 toen hij voor het eerst een gitaar ter hand nam, kreeg het spelen aardig onder de knie, bleek een eigen, tijdloos stemgeluid te hebben en stond vervolgens op zijn 17de op Glastonbury Festival. De inmiddels 18-jarige Bugg is momenteel de grote hit in Groot-Brittannië en wordt zelfs vergeleken met Bob Dylan, wat niet zelden dodelijk is voor jonge singer-songwriters. Wat de jonge Dylan had, heeft Bugg echter ook; een scherp en snerend geluid. De Britten zijn om. De rest lijkt een kwestie van tijd, zeker gezien het feit dat de singles Lightning Bolt en Trouble Town wereldwijd scoren. Via veertien infectieuze, getande liedjes plukt Bugg gult uit de Amerikaanse geschiedenis van country, folk en blues, en zingt hij – vrijwel logischerwijs – over opgroeien, volwassen worden en prille liefdes. Vergelijkingen met Grote Jongens als Dylan, Cash en de gebroeders Gallagher zijn veelgehoord en daarbij strelend als drukoplegend tegelijk. De tijd zal leren of Jake Bugg diezelfde heldenstatus weet te bereiken. Het begin is in ieder geval ontegenzeggelijk veelbelovend. (JT)

LUISTER TRIP



LAST DINOSAURS

In A Million Years

(Polydor/Universal)

Het lijkt erop dat de vier jonge Australische hipsters van het in 2007 opgerichte Last Dinosaurs een lange wereldreis hebben gemaakt en tijdens het sleutelen aan hun debuutalbum In A Million Years per se verscheidene continentale invloeden aan hun eigen 'home grown' geluid wilden koppelen. De elf kleurrijke powerpopliedjes, overgoten met een laagje indie, bevatten af en aan korte, explosieve riffes, mooie melodielijnen, gerieflijk trommelwerk en kleurrijke refreinen. Het uit Brisbane afkomstige kwartet, waarvan het oudste lid pas 22 jaren jong is, maakt daarbij gebruik van onder andere Afrikaanse percussie en synthesizers die Caribische klanken met zich meebrengen. Tel daar de typische indiesound bij op die doet denken aan ondermeer Foals, Phoenix, Bloc Party en Friendly Fires, en het kan bijna niet missen of Last Dinosaurs laat ook 'overseas' een onuitwisbare indruk achter, zoals ze momenteel niet meer zijn weg te denken uit de Australische wereld van alternatieve muziek. Down Under brengt ons wederom een zeer sterk product en bewijst tevens dat kwaliteitsvolle indiepop nog lang niet uitgestorven is. (JT)

NELLY FURTADO

Spirit Indestructable

Nelly Furtado maakte haar interessantste platen toen ze de twintig nog maar net gepasseerd was en groeide vervolgens uit tot een wereldster. Sindsdien is het avontuur helaas wat uit haar muziek verdwenen, al is Nelly Furtado nog altijd een stuk interessanter dan de meeste van haar soortgenoten. The Spirit Indestructable is de opvolger van het zes jaar verschenen Loose en schuift vergeleken met zijn voorganger nog wat verder op richting de dansvloer. Het klinkt allemaal zeer aanstekelijk en bijzonder gelikt, maar gelukkig weet Nelly je ook nog een paar keer te verrassen, waarmee The Spirit Indestructable zich toch nog onderscheidt van de grijze massa. (EZ)

HOLLY GOLIGHTLY & THE BROKEOFFS

Sunday Run Me Over

Dit duo, rond Engelse zangeres Holly Golightly en Texaanse multi-instrumentalist Lawyer Dave brengt een zesde album uit. Golightly woont in Georgia en is te horen op tientallen platen, solo en met o.a. Thee Headcoats en White Stripes. Gespecialiseerd in rammelende doe-het-zelf-muziek is ze al meer dan twintig jaar een inspiratie voor velen. Met The Brokeoffs maakt ze fraaie, zwalkende muziek, tussen country, garage en gospel. Prachtig en schaamteloos sentimenteel. (EMu)

ELLIE GOULDING

Halcyon

Ellie Goulding maakt dansbare electropop met een indie-touch. Daarmee zit ze in dezelfde hoek als onder anderen La Roux, Little Boots en Lykke Li. Ellie's debuut Lights uit 2010 stootte in geboorteland Engeland zelfs door naar de eerste plaats. En scoorde ze twee flinke hits met Starry Eyed en de Elton John-cover Your Song. Met dat laatste nummer gaf ze bovendien acte de présence op de bruiloft van prins William en Kate Middleton. Vervolgens is Ellie, nu 25 jaar jong, aan de slag gegaan met haar tweede album Halcyon. Wat opnieuw een plaat is geworden die ontzettend fijn weg luistert. Op een enkele ingetogen nummer na klinkt alles weer catchy en opzwepend. Alleen zijn de teksten nu wat emotioneler geladen. Logisch ook, want het gaat regelmatig over Ellie's op de klippen gelopen relatie en het vallen en opstaan-proces dat daar nu eenmaal bij hoort. (WJvE)

ISBELLS

CREATURE WITH THE ATOM BRAIN

STILL CORNERS

OH BURGUNDY

JACCO GARDNER

THE HORSE COMPANY

WE WERE EVERGREEN

WESTKUST

OSCAR AND THE WOLF

DEEP SEA DIVER

MOZES & THE FIRSTBORN

MAN FROM THE SOUTH

PETER KATZ

ANNE SOLDAAT

CHARLIE JONES' BIG BAND

THE ME IN YOU

ECHO LAKE

SX

RATS ON RAFTS

LET'S GET LOST FESTIVAL

27 OKTOBER 2012
ZWOLLE

www.lets-get-lost.nl



GERHARDT Sprawlers

(V2)

Gerhardt Heusinkveld is lid van de band Beans and Fatback, maar werkt tegelijkertijd ook hard aan een solocarrière. Onder de artiestennaam Gerhardt bracht hij vorig jaar het mini-album All Is There uit en meteen daarna ging het in een stroomversnelling. Hij werd Serious Talent bij 3FM, het nummer A Brand New Heart werd een hit.

Een breed muzikaal kleurenpalet. Zo noemt Gerhardt zijn debuutalbum Sprawlers. Het diverse album handelt naar eigen zeggen over 'de dagelijkse chaos, de verleidingen en diversiteit aan emoties'. Wel: die diversiteit behandelt Gerhardt perfect in zijn afwisselende nummers. Er zijn talloze stijlen op dit album te horen. Van kabbelende sfeervolle seventiespop via stampende eightiesmainstream naar galmende ninetiesrock. Veel stijlen: het is een keuze die vaak matig uitpakt omdat een album dan als los zand aan elkaar hangt. Bij Gerhardt pakt het in ieder geval zeer goed uit. Dit debuutalbum vormt ondanks het brede muzikale kleurenpalet een eenheid. Da's knap werk! (DD)



GREEN DAY Uno!

(Warner)

Na twee rockopera's (American Idiot en 21st Century Breakdown) moest het roer om bij Green Day. Terug naar de basis. Simpele (punk)songs waarmee ze wereldberoemd werden (Dookie) was het devies. De band was zo geïnspireerd dat er in een paar maanden tijd maar liefst 38 nummers werden opgenomen. Nu is er besloten om binnen vier maanden drie nieuwe albums uit te brengen: Uno!, Dos! en Tré!. Telkens met één gezicht op de hoes. Muzikaal schuiven Billie Joe Armstrong, Mike Dirnt en Tre Cool op naar een meer powerpopgeluid. Of zoals ze zelf zeggen: 'Somewhere between AC/DC and the early Beatles.' De eerste single Oh Love zit meteen in je kop, maar eigenlijk klinkt elk nummer als een single. Kill The DJ, Let Yourself Go en Nuclear Family werden ook al de wereld ingestuurd, terwijl over zeven weken de volgende collectie songs (in de vorm van Dos!) alweer klaarligt. Green Day verkeert in uitstekende vorm, wie had na al die jaren nog verwacht. (ED)



BEN HARPER By My Side

(EMI)

Achttien jaar geleden alweer, het fenomenale debuut van Ben Harper, hoog tijd voor een overzicht. Geen Greatest Hits in de traditionele zin des woords, voor By My Side koos Harper zelf twaalf songs uit zijn gehele carrière die thematisch en muzikaal in elkaars verlengde liggen, waardoor eerder een nieuw album ontstaat. Een ingetogen album, waarin het zwaar op vooroorlogse blues leunende materiaal van zijn debuut naadloos overgaat in de titelsong van zijn meest onderschatte album, het countryrockachtige Diamonds On The Inside. Geen steviger werk, ook van zijn latere albums zijn het de akoestische parels als Morning Yearning, van Both Sides Of The Gun, die hun opwachting maken. Met als een extraatje het nieuwe Crazy Amazing en een omhuld in een hoes die werkelijk om een vinyluitgave schreeuwt, is dit nauwelijks een compilatie te noemen, maar meer een volledig nieuwe kijk op slechts een enkel onderdeel van zijn kunnen. (Jvr)

S T A P E L P L A A T J E S



MOKE



Collider

(Cloud 9/Tone)

De trots en het zelfvertrouwen van Nederland heeft de afgelopen sportzomer ondanks Olympische successen flink wat butsen en schrammen opgelopen. Maar dankzij de nieuwe derde 'plak' van de beste band van het land, Moke, kunnen we toch met opgeheven hoofd aan de herfst beginnen. Want wat is Collider verschrikkelijk goed. Met dit album moet ook internationaal kunnen worden gescoord. Collider betekent deeltjesversneller en daarmee refereren de Amsterdammers aan het groepsproces waaruit de elf nieuwe nummers zijn voortgekomen. Ieder bandlid was bedenker én uitvoerder en iets dergelijks geldt voor producer Gordon Groothedde. Met Collider, uitgebracht op Cloud 9 Music, waarin Armin van Buuren flink wat in de melk heeft te brokkelen, moest een collectieve prestatie worden geleverd en de opbrengst moest meer dan de som der delen zijn. Precies op dit onderdeel, waar Oranje en Rabo faalden, slaagt Moke met vlag en wimpel. Aanvankelijk klinkt Moke op Collider zoals we gewend zijn: stevige, wat somber getoonzette, gitaargestuurde en catchy songs op het snijvlak van pop en rock. Maar allengs is het vooral Eddy Steeneken die met zijn piano en andere toetsenborden voor verrassende inkleuringen en wendingen zorgt. De variatie is enorm op Collider. Moke neemt veel risico door zich zeker op de twee helft van de plaat van zijn onbekende kanten te laten horen. Dat geldt vooral voor het schitterende Sing On, een soort mars voor een rouwstoet, met prachtige drums van Rob Klerkx. Ook het verbeterde Jesus Child, het antwoord van de over de hele linie uitblinkende zanger Felix Maginn op R.E.M.'s Losing My Religion, baart veel opzien. Met Collider heeft Moke zijn beste plaat tot nog toe gemaakt. Een geweldige prestatie want de vorige twee waren ook al voltreffers. (WK)

Interview met Ted Dwane van Mumford & Sons

Door: Ruben Eg

In 2010 verschijnt het tweede album van Mumford & Sons. Dat beloofde althans toetsenist Ben Lovett van de Britse folkgroep in januari van dat jaar in Platomania. Babel, de opvolger van het bejubelde debuut *Sigh No More*, ligt echter pas ruim 2,5 jaar later dan gepland in de schappen. 'Ja, de wens om op te treden én veel muziek op te nemen creëerde nogal wat frictie', reageert drummer/bassist Ted Dwane op de achteraf gezien erg optimistische voorspelling van zijn collega in dit blad. 'Maar we bleken het meest van touren te houden. Heel erg.'

Ooit afgevraagd of er nog een einde kwam aan de tournee waarmee Mumford & Sons na de release van Sigh No More over de wereld trok?

'We hebben echt overal gespeeld. De Verenigde Staten, Australië, Europa. Het was een gekkenhuis. Je doet je best echt overal te spelen. Ook omdat je een goede basis voor de band wilt leggen. Kijk, we zijn hoe dan ook geen band die echt veel op de radio gedraaid zal worden. Als je ergens kunt spelen, dan doe je dat. Daarbij houden we ook van het direct contact maken met ons publiek. Alleen, dat nam allemaal wat meer tijd in beslag dan gedacht. Het idee is ditmaal wel één lange tournee te doen, om dan thuis snel een derde album te gaan maken.'

Is drie jaar op tournee nog wel leuk?

'Ja. We waren al ruim een jaar een band voor ons debuut in Engeland verscheen. En in dat jaar tourden we ook constant. Nu, drie jaar later, voelt alles eigenlijk

nog hetzelfde. We werken nog met dezelfde crew, de vriendschap die ons samenbracht is niet veranderd. Dat reizen is wel vermoeiend, maar als je dit graag doet.. Als we een week of twee niet op tournee zijn, dan vervelen we ons een beetje. Ik ben erg gelukkig als ik hard kan werken en reizen. Thuiskomen was de afgelopen jaren vaak voor een paar dagen. Als ik in west-Londen terug op onze tourbus stapte voelde dát gek genoeg als thuiskomen. Met je vrienden op de bus op avontuur. Ik vond dat niet zo erg.'

Ook in de studio is kennelijk alles nog hetzelfde. Jullie kozen opnieuw voor Markus Dravs als producer?

'Markus is een persoon zoals ieder ander. Hij is een hele leuke man. Iemand kiezen om mee te werken is geen gemakkelijk besluit. Als je in de studio aan het werk bent, dan zie je de producer vaker dan je vriendin. Wij vonden het heel prettig werken met hem tijdens de opnames van ons debuut. We hadden al eens met andere producers gewerkt, maar toen we Markus ontmoetten was het meteen perfect. Er waren heel veel redenen om opnieuw met hem te werken. Er was geen grote discussie nodig hem weer te vragen.'

Heb je je ooit verbaasd over het enorme succes van jullie muziek? Je noemde Mumford & Sons net zelf al geen radioband.

'Het is eigenlijk wel grappig. Toen we *Sigh No More* maakten keken we niet al te veel in de toekomst. We zijn geen conceptband, ofzo. Muziek komt bij ons vrij simpel; het is emotioneel, komt recht uit het hart. Een reactie op een ervaring, gesprek, emotie of wat dan ook. Een nieuw album is niets meer dan een fotomoment van hoe die liedjes er dan voor staan. Zelfs daarna veranderen ze nog.'

Ja? Zijn de nummers van Sigh No More inmiddels heel anders als je ze nu live speelt?

'Dat is eigenlijk wel grappig. Als ik nu luister naar *Sigh No More*, dan klinken de liedjes van het album veel rustiger en langzamer. Je luistert eigenlijk nooit naar jouw eigen muziek, omdat je die songs elke dag speelt. Maar het is wel grappig dat je dat aanstipt. Nummers

hebben echt een paar jaar nodig om te rijpen. Het is best lastig die energie in de studio tot leven te brengen en vast te leggen.'

Veel nummers daarom ditmaal op tournee geschreven?

'Klopt. We hebben veel nummers van Babel al veelvuldig live gespeeld. Maar ook dat deden we eerder al. Als je iets hebt geschreven en daar enthousiast over bent, dan wil je dat direct spelen. Ik zie geen reden dat niet te doen.'

Mumford & Sons ging in eigen land al als een trein voor Sigh No More in Europa verscheen. Nog verschil gemerkt met de ontvangst in het buitenland?

'Totaal niet. Zo gecompliceerd is onze muziek niet.

Als drummer houd ik steeds een strak tempo aan. Overal stampen de mensen net zo hard met hun voeten mee. Dat is erg mooi om te zien. Wel is er verschil tussen het spelen op festivals en in zalen. Op festivals hangt veel af van de tijd waarop je gepland staat, hoeveel bier men heeft gedronken. Bij een zaal komt men speciaal voor jou, en drinken ze pas bier als je gaat spelen. Dat vind ik leuker.'

Babel heeft trouwens een prachtige en aanstekelijke albumcover.

'Het idee voor de cover was het creëren van een straatfeest. We hebben iedereen bij elkaar geroepen voor de foto: vrienden, crew. Het moest er uitzien als het begin van een reis. Iedereen komt samen om die reis te beginnen. Daarom zie je ook al die vlaggen enzo. Wie goed kijkt ziet in de foto ook een vriend van ons die we eerder hadden verstoep in een raam op de cover van *Sigh No More*. Zo zitten er allemaal verborgen sentimenten in die foto op Babel.'

Ooit zelf de albumcover willen fotograferen? Ik zag op jullie website foto's die je hebt geschoten.

'Misschien op een dag. Mijn werk moet dan wel wat beter. Ik fotografeer op tournee om wat te ontspannen. Ieder van ons heeft zo zijn kleine hobby. Ik heb voor honderd dollar op eBay zo'n klassieke Rolleiflex-camera gekocht. In de tourbus heb ik een kleine donkere camera om de negatieven te ontwikkelen. Thuis scan ik ze dan.'



GEERT DRIESSEN (SOUNDS VENLO)

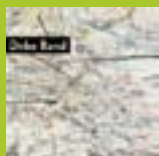
Wat zijn momenteel jouw 3 essentiële platen, en wat maakt ze zo uniek?



Sam Lee – Ground Of It's Own

Sam verzamelt en bestudeert stokoude folksongs, die hij vervolgens op volstrekt unieke wijze interpreteert. Vaak meer

dan honderd jaar oud doen de nummers, mede door de unieke instrumentatie zeer eigentijds aan. In Engeland al her en der uitgeroepen tot folkalbum van het jaar, en inmiddels goed voor een Mercury Price nominatie.



Debo Band – Debo Band

Ethio pop is hot momenteel. Geïnspireerd door de prachtige Ethiopiques-serie wordt deze unieke mengeling van jazz,

soul en Arabisch gelukkig in leven gehouden door o.a. The Ex hier in Nederland, maar ook door Dan Auerbach die middels de door hem geproduceerde Dr. John-lp zijn liefde voor deze muziek liet blijken. De Debo Band uit Bosten is er in geslaagd een volwaardig album af te leveren. Hoewel diep geworteld in dat gouden tijdperk van de Ethiopische muziek klinkt deze cd fris, dynamisch en eigentijds. En wat een fantastische zanger!



Sun Araw/ M Geddes & The Congos – FRKWYS vol. 9

Het legendarische reggae-album Heart Of The Congos is duidelijk de aanleiding geweest

voor deze ontmoeting van twee westerse experimentalisten en de rootsreggaeband The Congos. Nergens gekunsteld voert deze meditatieve muziek je naar het diepe muzikale hart van Jamaica. Zwaar genieten geblazen van de prachtige soulvolle zang van de reggaeveteranen, gecombineerd met spannende elektronica en repeterende ritmes.

HERBERT GRONEMEYER

I Walk

Hij heeft in Londen gewoond, nu residerend in Berlijn. Hij is groter dan menig andere Duitse artiest. Uitverkochte arena's, het ene na het andere platina album waaronder het sublieme Mensch. En nu dan het Engelstalige I Walk. Dit album biedt een selectie van zijn beste in het Engels vertaalde nummers. Om het album kracht bij te zetten zijn enkele artistieke grootheden ingezet. Bono bij Mensch, Antony Hegart bij Will I Ever Learn en James Dean Bradfield van Manic Street Preachers bij To The See. De hoer is daarbij ontworpen door Anton Corbijn. Het is vreemd om Herbert Gronemeyer zanger niet in het Duits te horen zingen. Desondanks is het geen vreemde combinatie. Iets te bewijzen hoeft hij echter al jaren niet meer. Dit is gewoon goed. (RL)

HEY SHOLAY

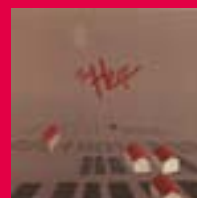
(o)

Hey Sholay is een Brits vijftal uit Sheffield. Muzikanten, filmmakers en artiesten, die samen muziek maken. In de pers werd melding gemaakt van een sensatie en diverse dj's lopen weg met de band. In Liam Creamer bezit de groep, die ongeveer een jaar bestaat, een fijne zanger. De vergelijking met Arcade Fire is niet helemaal terecht, maar de muziek is van een vergelijkbare intensiteit. Ze zijn veel elektronischer en ook gewoonweg Engelser, ergens tussen Radiohead en Keane. Maar ze kunnen beter. Dit debuutalbum is prettig, maar als ze groeien dan zouden ze die nieuwe Britse sensatie kunnen worden. Toch lekker debuut. (EMu)

ERNST JANSZ

Live - Dromen Van Johanna (DVD)

Ernst Jansz, zanger, componist en tekstschrijver van de legendarische Nederpopgroep Doe Maar, heeft zijn soloproject Dromen Van Johanna in sobere zwart-wit beelden vastgelegd op dvd. In twaalf maanden tijd heeft Jansz twaalf teksten van Bob Dylan vertaald en voorzien van een persoonlijke touch. Tijdens deze theatertournee wisselt hij namelijk negen nummers af met fragmenten van brieven waarin hij aan een goede vriend nauwgezet verslag deed van zijn twijfels, zijn enthousiasme en zijn eigen zoektocht naar achtergrondverhalen. Mooi document. (MKok)



THE HEYZ

The Heyz

(T2/Pink)

The Heyz is een nieuwe Nederlandse band uit Noordwijk aan Zee, die muziek heel serieus neemt. Er werd een eigen muziekcentrum in Katwijk geopend en ze presenteren zichzelf op ludieke manier, met

bijvoorbeeld een boottocht door de grachten van Amsterdam. Het vijftal was al tien keer te gast bij 3FM en bracht een paar succesvolle singles uit. Ze maken stuwende en melodieuze pop, die na twee uitgebreide schrijfsessies in de Ardennen en Italië uiteindelijk in de Basement studio in Den Haag met Ernst, Thijmen en Bas van Wageningen, o.a. Di-rect, werd opgenomen. Robin Schmidt, geluidstechnicus van o.a. Black Keys en Mumford And Sons, was razend enthousiast en remasterde de plaat, die een mooi helder geluid heeft. De muziek doet denken aan de intelligente pop van 10CC, maar heeft ook wel raakvlakken met bijvoorbeeld The Killers. Een mooi album met mooi gearrangeerde songs van een getalenteerde groep muzikanten. Veelbelovende nieuwe band. (EMu)



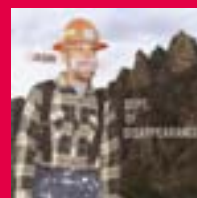
JOHN HIATT

Mystic Pinball

(New West/Tone)

Met deze nieuwe plaat borduurt Hiatt voort op het succes van zijn vorige album Dirty Jeans & Mudslide Hymns. Ook dit album is geproduceerd door Kevin Shirley (Aerosmith, Joe Bonamassa), die het geheel ditmaal echter een

stuk minder glad laat klinken. Het klinkt allemaal veel losser en levendiger, en dat komt het materiaal zeer ten goede. Hiatt's kracht ligt namelijk in het schrijven van geweldige liedjes, en die krijgen op dit album alle ruimte om te ademen. Of het nu gaat om dampende bluesnummers als My Business en het Stones-achtige You're All The Reason I Need of sobere akoestische nummers als No Wicked Grin en Blues Can't Even Find Me, als er één ding duidelijk wordt dan is het dat de liedjes van Hiatt staan als een huis. Met Mystic Pinball voegt deze meester-singer-songwriter, wiens solocarrière bijna veertig (!) jaar geleden begon, het zoveelste pareltje toe. (JvdB)



JASON LYTLE

Dept. Of Disappearance

(Anti/PIAS)

Lytle was, lang voor de baard weer terug was in de muziek, een van de baardapen van Grandaddy, die tweede helft jaren negentig en begin deze eeuw een paar geniale Popmuzikale miniatuur splinterbommetjes afleverde voor de meerwaardezoekers in

de popliefhebberij alvorens te splitten en Lytle zijn eerste soloalbum losliet waarop, precies, Popmuzikale beeldhouwwerkjes a la Grandaddy. Dat is alweer zes jaar geleden. Zojuist in de Uncut gelezen dat ze weer bij elkaar komen - elke dag op je skateboard blijkt ook geen leven - terwijl Dept. Of Disappearance op uitkomen staat. Wat wij nu wel eens zouden willen weten is of er verschil te horen was geweest als Dept. Of Disappearance onder de groepsnaam gemaakt zou zijn. Vraag aan de lezer: wie was het creatieve brein bij Grandaddy? (AJ)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

LUISTER TRIP



CASE MAYFIELD
10

CASE MAYFIELD

10

(PIAS)

Het eigenzinnige talent Case Mayfield profileerde zich eerst als singer-songwriter, maar op 10 laat hij horen ook steviger werk niet te schuwen. Opener Stolen From The Sun zet de luisteraar nog even op het verkeerde been, maar de daaropvolgende lekker in het gehoor liggende single Schizophrenia zet de toon voor de rest van het album. Het refrein van Builder geeft de ruimte om muzikaal en vocaal flink uit te halen met een hoofdrol voor stevig gitaarwerk, terwijl de gnuanceerde synthpartijen voor een mooi evenwicht zorgen. Mayfield's stem klinkt afwisselend getergd en maniakaal, waardoor hij een beetje doet denken aan een jonge versie van Green On Red's Dan Stuart. Pas in Orgasms wordt er gas teruggenomen met een mooi breekbaar liedje. Flux And Flow en The Green Mean zijn de licht psychedelische afsluiters van dit fraaie album. Met 10, opgenomen in tien dagen en uitgebracht op 10 oktober, bewijst Mayfield dat hij meer deelgebieden beheerst dan we tot nu toe aannamen, en dat hij een talent is dat we zeer moeten koesteren. (Jvr)

THE JIM JONES REVUE

The Savage Heart

Derde album van wervelwind uit Engeland, die ontstond 2007 toen zanger Jim Jones Rupert Orton ontmoette. Er werden drie andere bandleden gevonden en het eerste album binnen 48 uur opgenomen. Een album met restmateriaal verscheen en in 2010 het tweede officiële album. Stijl is hetzelfde op dit nieuwe album, tussen Jerry Lee Lewis, Motorhead en Stooges. Energiek live en op plaat vet. Het zal het vele optreden zijn. Lekker garage-rock 'n' roll. (EMu)

MIKE KENEALLY

Wing Beat Fantastic

Als gitarist van Frank Zappa maakte Mike Keneally furore, maar als soloartiest werd hij slechts door een select aantal liefhebbers op handen gedragen. Sinds enige tijd is hij bevriend met Andy Partridge die met zijn XTC in 1999 het onvolprezen Apple Venus maakte, maar sinds de opvolger Wasp Star geen nieuw materiaal meer heeft uitgebracht. Het idee van een samenwerking bestond al sinds 2006, en nu ligt er dan zomaar een geheel album met negen samen geschreven songs en drie instrumentals van Keneally zelf. De hand van Partridge is direct al in I'm Raining Here, Inside goed te horen. De harmonieuze zang, de ritmes en songstructuren... Helemaal XTC is ook de titelsong en vooral ook You Kill Me, alleen dan met een andere zanger. Keneally's loepzuivere gitaarstijl is hier wel de kers op de taart natuurlijk, goed te horen in de korte instrumentale interludes. Toch is Partridge zelf vreemd genoeg nauwelijks te horen op de plaat. Hij doet hier en daar een drumloop, that's all. Maar het genie heeft hier wel huisgehouden. (RV)

DENNIS KOLEN

The Year Of DK

'It's another year over, finally.' Het is zo'n zinnetje dat meteen binnenkomt. Het zal je ook maar gebeuren. Je wordt vader, maar niet lang daarna loopt je relatie op de klippen. Daarnaast overlijdt in diezelfde periode één van je beste vrienden. Leven, dood, vreugde, verdriet. Nederlandse singer-songwriter Dennis Kolen maakte het de afgelopen twee jaar mee en schreef het van zich af. Dat hoor je en dat vóel je bovenal bij zijn nieuwe prachtplaat vol met heerlijke westcoastrock. The Years Of DK is sinds 2005 al het zevende soloalbum van Kolen. Dit is misschien wel zijn persoonlijkste tot nu toe. Het is sowieso zijn beste... (DD)

GRAND CRU

JOHN CALE

Shifty Adventures In Nookie wood

(Double Six/V2)

Vorig jaar verraste John Cale al met een imposante ep, nu is er een compleet nieuw album. En om de eigenzinnigheid van Cale maar eens te bevestigen: geen van de nummers op die ep is te vinden op het bizar getitelde Shifty Adventures In Nookie Wood. De plaat opent met een akoestische gitaar, maar I Wanna Talk 2 U toont al snel 'an old-school Detroit vibe' – mede dankzij de inbreng van Danger Mouse. Het is het startpunt voor een van de beste albums uit Cale's lange carrière, met een bij en tijd en wijle zeer dichte textuur, complexe ritmes en vol productionele vondsten, van met vuisten op piano's rammen tot gemanipuleerde viooldrones. Zo klinkt tweede nummer Scotland Yard alsof David Bowie en Brian Eno weer samen aan de slag gegaan zijn, maar dan met moderne hulpmiddelen, én heeft het een geweldige melodie en refrein. John Cale is een jaar jonger dan Bob Dylan, maar het is verbijsterend hoe deze zeventiger een zeer modern klinkende plaat heeft geproduceerd, waarop zelfs de door



autotune vervormde vocalen in December Rain en Mothra volkomen op hun plaats zijn. Een plaat die zo vol zit, zeker ook tekstueel, dat werkelijk iedere beluistering een belevenis is. Een keer luisteren naar Living With You zou iedereen moeten overtuigen. Dit is het tweede meesterwerk van een zeventigjarige dit jaar. (HDR)

THE LA LA LIES**Pretty Tales & Promises**

The La La Lies debuteren met Pretty Tales & Promises. Eindelijk, want ze trokken al een jaar met succes langs de podia in Nederland. Ze zijn dan ook meteen 3FM Serious Talent. Het viertal speelt rechttoe rechtaan rock 'n' roll en put vrijelijk uit de rijke rockgeschiedenis. Dus niet vernieuwend, wel verfrissend en energiek. Luister naar Melanie en Ramblin' Man: vanaf de eerste sha-la-la zijn The La La Lies verslavend. (JvdD)

MARSHA HARTGRING (PLATO UTRECHT)

Wat zijn momenteel jouw 3 essentiële platen, en wat maakt ze zo uniek?

Muziek en jaargetijden gaan bij mij hand in hand. Wanneer de eerste bladeren uit de bomen vallen kun je dat dan ook aan mijn muziekkeuze horen... Dus onder het mom 'de zomer is voorbij, wat nu?!'


Oscar And The Wolf - Summer Skin Ep

Goed voor een klein half uur dromerige indiepop uit Gent. Intens & melancholisch.


The XX - Coexist

Je vindt het helemaal nix of je vindt het BRILJANT...


Candi Staton - S/T Honest Jon's Records

Southern soul recht uit het hart. Heerlijk wanneer de zwoele zomerzon ondergaat maar nog

beter met een glas rode wijn bij de open haard! One of my all time favorites.

LOS LOBOS**Kiko Live + DVD**

Twintig jaar geleden bracht Los Lobos Kiko uit, volgens velen het beste album van de band en in elk geval het meest ambitieuze en gevarieerde. De Texaanse en Mexicaanse wortels werden op dit album niet alleen gecombineerd met blues, rock en folk, maar ook met jazz, vaudeville en gedurfde geluidsexperimenten. In 2006 speelde de band de plaat voor het eerst integraal in The House Of Blues en daarvan is dit de fraaie neerslag op cd en dvd. Hoewel het geluid niet optimaal is – de sax van Steve Berlin is wel erg ver naar achteren verdwenen – maken de toegevoegde interviews deze uitgave meer dan interessant. (HDr)

MOUNTAIN GOATS**Transcendental Youth**

Eerder dit jaar werd John Darnielle, de man van de Mountain Goats, vader. Voor veel muzikanten aanleiding om wat milder te worden. Niet voor Darnielle. Op zijn nieuwe album Transcendental Youth daalt hij in zijn teksten weer af naar 'the inner darkness'. Het album laat Darnielle op z'n sterkst horen: fel, betrokken en soms struikelend over zijn woorden. The Diaz Brothers is daar misschien wel het beste voorbeeld van. In songs als Cry For Judas of In Memory of Satan, beide met opvallende blazersarrangementen, klinken de Mountain Goats dan weer ongewoon mild. John Darnielle is zijn wilde haren gelukkig nog niet kwijt. (HO)

PAPA ROACH**The Connection**

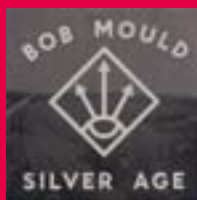
We hebben hier te maken met een nu-metalband die na dertien jaar nog steeds aan de weg timmert. Na het uitstekende debuutalbum Infest leek het na een paar matige vervolgen een beetje gedaan met Papa Roach. Ze zijn met The Connection echter helemaal terug en laten horen weer bij de top te horen. Zware riffs, veelzijdige teksten die je bij de nek grijpen en refreinen die je na een paar luisterbeurten zo mee kan zingen. In het middelpunt van het album staat het nummer Give Me Back My Life. Het is woest, verslavend en heeft pure klasse! (MKok)

VAN MORRISON


Born To Sing, No Plan B

(Blue Note/EMI)

Op dit nieuwe album van Van Morrison hebben we vier jaar moeten wachten, een record voor de Ierse bard, die hiermee zijn 35e album in een periode van maar liefst 45 jaar aflevert. Des te indrukwekkender omdat daar eigenlijk geen slechte plaat tussen zit. Voor zijn nieuwe album keerde Van terug naar Blue Note Records, waarop hij in 2003 het album What's Wrong With This Picture? uitbracht. De reden voor zijn terugkeer bij het label is het feit dat muzikant/producer Don Was daar sinds kort de scepter zwaait, iemand in wie Van Morrison veel vertrouwen heeft. Van schotelt ons tien nieuwe liedjes voor, veel jazz en blues, maar bovenal veel Celtic Soul, een genre waarop hij het patent heeft, en waarmee hij inmiddels op een eenzaam hoog niveau staat. De plaat is met een kleine band live in de studio opgenomen, waardoor je het gevoel krijgt dat Van een privé-concert in je eigen huiskamer geeft. Bijzonder is het feit dat Morrison zich in zijn teksten ditmaal scherp uitlaat over de huidige financiële crisis, gemotiveerd door wat hijzelf omschrijft als 'de wereldwijde vooringenomenheid met geld, materialisme, inkomensongelijkheid en de hebzucht die de samenleving heeft verziekt'. Dit komt het sterkst naar voren in het jazzy If In Money We Trust, ironisch genoeg een van de hoogtepunten van dit album. Hoe het toch kan dat Van opnieuw zo'n ijersterke plaat heeft gemaakt legt hij zelf uit in het ronduit schitterende titelnummer: zingen is niet zomaar een hobby voor hem, nee, het is een passie, het is waarvoor hij geboren is. Geen Plan B, maar the real thing. (JvdB)

**BOB MOULD****Silver Age**

(Edsel/Bertus)

Een twintigjarig jubileum aangrijpen om een plaat integraal uit te voeren of een band weer van stal te halen. Meestal is het niet zo'n goed idee, gevoed door nostalgie en de hoop op nog enig succes. Bob Mould bewijst dat het ook anders kan. Hij gebruikte het debuut van Sugar, zijn eerste band na het legendarische Hüsker Dü, voor een tour met dat debuutalbum, maar nam ondertussen en hoorbaar geïnspireerd door zijn eigen verleden een nieuw soloalbum op dat de luisteraar overdondert, wegblaast en in ademnood achterlaat. Dit zijn geen gitaarmuren meer, dit is een aanslag. En zoals we van Mould gewend zijn: gekoppeld aan nummers met kop en staart. Pas in het vijfde nummer neemt Mould iets gas terug, maar door het geweld op de drums achter hem en de geweldige riff gaan dan pas echt alle remmen los. Vergeet de epigonen van bands als Green Day die alleen met drankmisbruik kunnen imponeren: Bob Mould is the real thing en op Silver Age in topvorm. (HDr)

**BETH ORTON****Sugaring Season**

(Anti/PIAS)

Het is ruim zes jaar stil geweest rond Beth Orton en dat is veel te lang. Gelukkig pakt ze de draad nu met Sugaring Season weer op en levert ze wederom een plaat van hoge kwaliteit af. Het door Tucker Martine

(bekend van onder andere Laura Veirs, Laura Gibson en The Decemberists) geproduceerde Sugaring Season is een typische Beth Orton-plaat, maar dat betekent niet dat de Britse de lijn van platen als Trailer Park en Central Reservation doortrekt. Vergeleken met deze platen heeft Sugaring Season een minder elektronisch geluid, waardoor Beth Orton wat meer opschuift in de richting van de traditionele Britse folk, waar ze vervolgens wel een geheel eigen draai aan geeft. Dankzij de productionele vaardigheden van Tucker Martine en gastmuzikanten als drummer Brian Blade en gitarist Marc Ribot klinkt Sugaring Season fantastisch, maar ook Beth Orton draagt nadrukkelijk haar steentje bij met haar inmiddels uit duizenden herkenbare vocalen en een serie lekker in het gehoor liggende folksongs die alle kanten op schieten. De ene keer ingetogen, de volgende keer behoorlijk uitbundig, maar altijd van het niveau dat we inmiddels van haar gewend zijn. (EZ)

**POLAR TWINS****Wee Small Hours At Swansneck**

(Tone Float/Bertus)

De Nederlandse muzikanten en kunstenaars Dirk Polak en Mark Ritsema kwamen elkaar tegen op een kunsttentoonstelling in 2005 en sloten vriendschap. Polak was frontman van Mecano en Ritsema besloot zich erbij te voegen, omdat het zijn favoriete jaren

tachtig band was. Ritsema was zelf actief met Spasmodique. Er bleek voor Mecano grote vraag in Griekenland te zijn en er werd succesvol getoerd, maar een paar jaar later viel de band weer uit elkaar. Polak en Ritsema bleven songs schrijven, en wilden die zelf gaan opnemen. Polar Twins ontstond en het meeste van dit debuut werd opgenomen in de studio van Ritsema in Rotterdam. Vrienden en kennissen kwamen helpen. De aparte nummers houden het midden tussen chanson, pop, folk en country en hebben een duidelijk Europees karakter en een ongrijpbare stijl, met vlagen Arno, Mecano, Leonard Cohen en Nick Cave. Mooi en tijdloos debuut. (EMu)

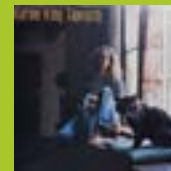
S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

ANDREA SCHROEDER**Blackbird**

Andrea Schroeder is een Duitse singer-songwriter, die met Blackbird een verrassend sterk debuut heeft afgeleverd. Blackbird is een stemmige en donkere plaat, die opvalt door de mooie instrumentatie en de wat onheilspellende vocalen van Andrea Schroeder. De Duitse wordt vaak vergeleken met landgenote Nico, maar zingt een stuk aangenamer. De vaak wat dreigende tracks doen denken aan het werk van Patti Smith en Nick Cave met een vleugje Nico en het zijn stuk voor stuk tracks die na enige gewenning beginnen te groeien. De plaat, die ook nog eens prachtig werd geproduceerd door Walkabouts voorman Chris Eckman, verdient uiteindelijk alle aandacht. (EZ)

JONATHAN JEREMIAH

What are the top 3 albums that have inspired you in your life, and why?

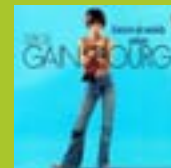
**1. Tapestry - Carole King**

'Songwriting style resonated with me. Its lyrics felt very real, personal, and yet seemed relevant to me for my teenage years.'

**2. Bryter Layter - Nick Drake**

'Folk music and orchestras! Again a very personal, introspective album from an equally introspective musician.'

The mood of it just connected with me and would take me away from my everyday life in London.'

**3. Histoire de Melody Nelson - Serge Gainsbourg**

'A concept album that actually worked. All circling around his love for his muse, Jane Birkin.'

LUISTER TRIP

**JONATHAN JEREMIAH****Gold Dust**

(Island/Universal)

Het prachtige debuut van Jonathan Jeremiah vond eigenlijk alleen in Nederland en België gretig aftrek. Behalve vreemd, is het ook mooi meegenomen, want dat dreef hem in de handen van het Metropole Orkest, die de orkestrale ondersteuning van Gold Dust voor zijn rekening neemt. Het geeft, zelfs nog meer dan op zijn toch ook al dik aangezette debuut, een enorme diepgang aan de songs van Jeremiah. Iets minder soul en iets meer folk, waardoor de vergelijking met Cat Stevens onvermijdelijk wordt, maar dat kan deze man gerust aan. Het wonderbaarlijk mooie, breekbare titelnummer wordt gevolgd door een zeer indringend Fighting Since The Day We Were Born, over de doodstrijd van zijn aan kanker gestorven vader. Het is echter niet alleen melancholie, getuige Lazin' In The Sunshine, een vrolijk verslag van een zondagmiddag in het Vondelpark. Op z'n sterkst blijft Jeremiah in de groots opgezette folkrock, waar dit sterke tweede album gelukkig ook weer vol mee staat. (Jvr)

LUISTER TRIP



TY SEGALL

Twins

(Drag City/V2)

De enige persoon die in meer bands zit dan Jack White brengt dit jaar zijn derde album uit, hoewel het de eerste is onder zijn eigen naam. De gitarist annex drummer opent met het Beatlesque Thank God For Sinners, welke verwijzing met name te danken is aan zijn vocale overeenkomsten met de jonge John Lennon. Met de tweede song You're The Doctor barst het geweld echt los. Uiteraard de hoofdrol voor de gitaar, waarmee hij verder gaat daar waar Link Wray gebleven was. Ondanks al het sonische geweld geeft Segall ook veel aandacht aan vocale arrangementen en melodie, waardoor de songs altijd prettig in het gehoor blijven liggen. Treffend voorbeeld daarvan is The Hill, met het bijna lieflijke refreintje tussen de solo's door. Met de psychedelische hardrock van Ghost lijkt hij de vroege Black Sabbath weer tot leven te hebben gebracht. Voor wie regelmatig The Sonics, Link Wray en The Stooges draait, hier is het hedendaags alternatief. (Jvr)

ROOSBEEF

Warum

Rosbeef komt een jaar na het verschijnen van hun tweede album met een nieuwe EP. Roos vertelt over het ontstaan van de EP: "Ik ben eigenlijk altijd liedjes aan het schrijven. Niet per se voor een nieuw album. Maar ik was er eigenlijk best tevreden over. Het was weer heel wat anders dan wat we op Omdat ik dat wil deden, iets kleiner, kaler. Dus toen dachten we: waarom maken we er geen EP van? Het is iets anders dan normaal, maar het zou zonde zijn als er niks mee zou gebeuren. Vier nieuwe liedjes, een oud nummer en een cover. De cover is van Daniel Johnston en heet The Story Of An Artist. Daniel schrijft hele mooie teksten, maar de Nederlandse versie die ik zing, vind ik eigenlijk nog mooier. Het gaat over een kunstenaar, waarvan familie en vrienden zeggen: Wij vinden het niks wat je maakt. Het is wel dramatisch, maar niet vol medelijden geschreven. (Red)

THE BEATLES OP VINYL!!!



Goed nieuws voor de vinyl liefhebber, want op 9 november verschijnt het complete oeuvre van The Beatles op vinyl. Er is voor deze nieuwe versie gebruik gemaakt van de remasters die in 2009 verschenen en de geluidskwaliteit is dus optimaal. Er verschijnt ook een box set met alle albums en een zeer fraai en lijvig boekwerk.

MUSE



2nd Law

(Warner)

Georkestreerde riffrock. Marsmuziek met moddervette metalrand. Queen 3.0 met beats en blieps. Zo maar een paar manieren om de band Muse anno 2012 te duiden. De band die zo'n slordige achttien jaar bestaat, heeft sinds 1999 vijf studioalbums uitgebracht. The 2nd Law is de volgende. Is dat zesde album dan een volledig nieuwe wetmatigheid, zoals de titel doet vermoeden? Heeft de band zichzelf opnieuw uitgevonden? Dat zou je best kunnen stellen. Want de grenzen van het Muse-rockidoom worden nog meer en nog extremer dan voorheen overschreden. Ach, de fans zijn na voorganger Resistance wel wat gewend en zullen ook nu weer smullen van de immense diversiteit. U begrijpt: deze Engelse band lekker eigenwijs doet waar ze zelf zin in hebben. Neem Panic Station; het lijkt verdorie net of je INXS hoort, die met Def Leppard en Mika aan het jammen zijn. Of dat klassiek getinte tussenstuk Prelude dat zo maar op A Day At The Races had kunnen staan... The 2nd Law laat daarbij (wederom) een horen dat Muse altijd Muse zal blijven. Of ze nu klinken als Armin van Buuren (het lichtvoetige Follow Me) of ze bij het einde van Animals nu rocken als The Mars Volta, of ze nu een hedendaagse interpretatie van The Alan Parsons Project weggeven in Save Me, of dat ze met Liquid State de Foo Fighters naar de kroon steken: Muse is Matthew is Christopher is Dominic is Muse. Aanvullende constatering? Hoe divers de nummers ook zijn, Muse is en blijft een band die albums maakt die nooit als los zand aan elkaar hangen. Was Survival als single nogal lastig te bevatten, zo ingebed tussen de andere nummers komt dit anthem voor de Olympische Spelen van dit jaar pas écht tot z'n recht. Oh ja, het eind van het album geeft nog een verrassende nieuwe weg van de band prijs. Meer nog dan ooit wordt met de slotstukken The 2nd Law: Unsustainable en The 2nd Law: Isolated System de relatie gelegd tussen opera, pc-muziek, klassieke composities, symfonische rock, computerstemmen, hardrock en... techno. Je zou al met al kunnen concluderen dat het niet meer van deze wereld is. (DD)

**RIVAL SONS****Head Down***(Earache/EMI)*

Het Amerikaanse Rival Sons neemt je op de derde cd Head Down in een timewarp ongeveer 45 jaar mee terug in de tijd. En tegen de achtergrond van dat tijdgewricht van vrijgevochten hoop, ontpopt Head Down zich als een meesterlijk authentieke en verbluffend goede plaat. Als een onverwachte ontdekking van een klein stukje paradijs op aarde. Het genot van de rauwe bluesy hardrock, de zwele psychedelica en prachtige toefjes soul is zoet en overweldigend. Zanger Jay Buchanan is de absolute uitblinker die het beste van Robert Plant, Jim Morrison en Erik Burdon in zich verenigt. Sterker, de mannen zouden er destijds een echte -en geduchte- concurrent bij hebben! Oude muziek met een glanzende ziel van een stel getalenteerde jonge honden. Head Down van Rival Sons geeft je het bevoorrechte gevoel te hebben geluisterd naar een kleinood van onschatbare waarde dat straks massaal zal worden omarmd. (MV)

**ALEX ROEKA****Gegroefd***(Excelsior)*

Met bandleden van Johan en Tim Knol en productie van Frans Hagenaars nam Roeka zijn meest sprekende album tot nu toe op. Zo eentje waarop je duidelijk kunt horen dat zijn nieuwe band hem tot grote hoogten stuwt. Met zeggingskracht. Muzikaal gezien is dit Roeka's meest frisse album tot nu toe. De teksten zijn als altijd eerlijk en venijnig. Misschien moet je wel een in België wonende Nederlander zijn om zo over ons land te kunnen schrijven. En misschien moet je wel het lef van Alex Roeka hebben om zo eerlijk over je eigen leven te kunnen schrijven. Eerdere albums en theaterprogramma's leverden al vergelijkingen op met Leonard Cohen en Bob Dylan. Net zo kwetsbaar. Net zo rauw. Net zo poëtisch. En net zo vanuit de tenen. Maar we geven toe: vergelijken met die grootheden is niet helemaal eerlijk. Cohen heeft geen Edison. En Dylan geen Annie M.G. Schmidtprijs. En geen verzamelde liedteksten bij Nijgh & Van Ditmar. (V2)

**SEA + AIR****My Heart's Sick Chord***(Volkoren/PIAS)*

Een groep opgebouwd rond echtpaar Benjamin. Eleni is een Griekse muzikante en Daniel een Duitse componist. Hij maakte al muziek en Eleni begon nadat Daniel haar had zien dansen mee te doen. Na tien jaar toeren als Daniel Benjamin viel het kwartje in 2010 in het voorprogramma van Whitney Houston, toen bleek dat ze met hun stemmen een zaal stil konden krijgen. Eleni kreeg steeds grotere inbreng en de naam werd Sea + Air. Daniel wilde op dit nieuwe debuutalbum eigenlijk popmuziek maken, zoals die ook 300 jaar geleden had kunnen klinken, omdat hij een laatbloeiër is. Het klavecimbel werd uitgangspunt omdat hij grote fan is van Bach. Resultaat dromerige liedjes, samen gezongen, tussen Bach, Popol Vuh en Griekse volksmuziek, folky en psychedelisch. Ze spelen samen toetsen, gitaar, baspedalen en drums en het zelfgeproduceerde album klinkt helder. Ze toerden met Sufjan Stevens, White Stripes en Divine Comedy. Mooie, tijdloze popmuziek van twee unieke talenten. (EMU)

STAPELPLAATJES

JEFF LYNNE**Long Wave**

Lynne was even weg leek het maar na zijn productie op de laatste Joe Walsh komt hij zelf ook met een nieuwe plaat. Hij heeft hier gekozen om liedjes die hij mooi vindt of die hem beïnvloed hebben te vertolken. Deze werkwijze komen we de laatste tijd wel meer tegen maar er zijn weinig artiesten die dan een zo groot stempel op een nummer drukken en een liedje zo naar zich toetrekken. Zo is de opener, het van Charles Aznavour bekende She totaal 'verLynned'. Het is de opmaat voor nog tien covers die zo'n Lynne- dan wel ELO-saus hebben, zoals het prachtige Smile dat het haast niet meer opvalt dat het covers zijn. Het zorgt er tegelijkertijd voor dat liefhebbers van Lynne de plaat vaker zullen draaien dan bijvoorbeeld fans van McCartney diens laatste. Met ook een herbewerkte ELO op stapel ben ik benieuwd wanneer Lynne weer een volledig nieuwe plaat maakt. Tot die tijd is Long Wave een welkome terugkeer. (HDI)

POLE SHIFT SURVIVAL GROUP**About The Sun & How The Seasons Change**

Achter de lange naam Pole Shift Survival Group gaat een collectief uit Utrecht schuil. Aangevoerd door zanger Frosty, varieert de bezetting. Iedereen kan meedoen, vinden ze. Maar kern is Frosty, Marnix Kuipers, Amerikaanse Kathy en Timon Groot. Geproduceerd door Maurice Bom, o.a. Tuesday's Child en Keith Caputo zijn er Beatles-verwijzingen, maar ook Elliott Smith is duidelijk een invloed. Rustig wiegende liedjes, tussen pop en folk in een mooie productie. Fijn album. (EMU)

RAVEONETTES**Observator**

Waar The Raveonettes vorig jaar op Raven In The Grave hun duistere kant verder uitdiepten dan ooit tevoren en een beetje tegen darkwave aanschuurden, hebben Sune Rose Wagner en Sharin Foo op album nummer zeven weer gekozen voor een wat lichtvoetiger geluid. Observator klinkt als een kruising tussen de garagesound van het vroege werk en de vorige plaat, en daarmee verfrissend anders. Deze sterke plaat is een nieuw hoogtepunt in het oeuvre van de Raveonettes! (MvR)

LUISTER TRIP

**TAME IMPALA****Lonerism***(News/PIAS)*

Na het debuutalbum Innerspeaker is de psychedelische rockband uit Perth, Australië terug met een nieuw album: Lonerism. Dit nieuwe album telt twaalf nummers die elk een zeer fijne mix van geluiden laten horen die samen komen in een melodische groove. In vergelijking met het eerste album, wordt Lonerism volgens leadzanger Kevin Parker gekenmerkt door invloeden uit de jaren zeventig. Supertramp is er hier een van. Daarbij geeft Parker aan dat de nummers op dit album elk als een soort van golf over je heen komen. Feels Like We Only Go Backwards, Why Won't They Talk To Me en Apocalypse Dreams zijn hier voorbeelden van. Het nummer Elephant past goed bij een roadtrip, het intro doet zelfs een klein beetje denken aan The Black Keys. De vier mannen staan 29 oktober in de grote zaal van Paradiso en dat verdienen ze. Parker heeft gelijk, zet de cd op en laat Lonerism je verrassen met de fijne muziekgolven van dit nieuwe album. (LR)

MARTHA WAINWRIGHT



Come Home To Mama

(Coop/V2)

De familie Wainwright heeft de afgelopen jaren een flinke stapel hele interessante platen afgeleverd. Na vader Loudon, broer Rufus en halfzus Lucy, is het nu weer de beurt aan Martha, die na vier jaar eindelijk op de proppen komt met de echte opvolger van het veelgeprezen I Know You're Married But I've Got Feelings Too. Come Home To Mama is een ambitieuze plaat die een veel voller geluid laat horen dan we van Martha Wainwright gewend zijn. Hier en daar omarmt ze de pathos en barok die haar broer Rufus net lijkt te hebben afgezworen, maar gelukkig slaat Come Home To Mama nergens door in overdaad en bombast. Het geluid op de plaat schuift af en toe op in de richting van de rockmuziek uit de jaren zeventig en dit past opvallend goed bij de krachtige en emotievolle stem van Martha Wainwright, die haar ziel en zaligheid legt in alle songs op deze persoonlijke plaat. Come Home To Mama heeft zeker in de wat stevigere songs wel wat raakvlakken met de platen van Aimee Mann. Het is een bijzonder veelzijdige plaat. Aan de ene kant telt de plaat een aantal rechttoe rechtaan rocksongs, maar hier tegenover staan theatraal of zelfs klassiek aandoende songs en songs waarin Martha Wainwright opzichtig flirt met elektronica of zelfs met pure pop. Net als haar familieleden maakt ook Martha Wainwright platen waaraan je iedere keer weer even moet wennen, maar uiteindelijk weet Come Home To Mama net zo te overtuigen als zijn twee voorgangers. (EZ)



SOFT PACK

Strapped

(Mexican Summer/V2)

Strapped is na het gelijknamige The Soft Pack uit 2010 het tweede studioalbum van The Soft Pack, vooral bekend van de hit Answer To Yourself. Het geluid van het Amerikaanse viertal refereert her en der aan de jaren zestig (garage), zeventig (punk) en tachtig (collegerock). Zanger Matt Lamkin geeft aan dat Strapped avontuurlijker is geworden dan zijn prima ontvangen voorganger, maar er – met name voor de bestaande fans – naar alle waarschijnlijkheid meerdere luisterbeurten nodig zijn om wederom overtuigd te raken. Het tempo is daarbij enigszins omlaag gegaan, waarbij instrumenten als de saxofoon (met een hoofdrol in Bobby Brown en Oxford Avenue) en verschillende andere blaasinstrumenten voor een vergroot bereik en gevarieerder geluid zorgen. Met Strapped leveren de heren van The Soft Pack een uitstekend album af, waarbij gehoopt mag worden dat ze na de huidige succesvolle Amerikaanse tour Europa evenzo gaan verblijden met de nodige optredens. (JT)

MARILLION

Sounds That Can't Be Made

Sounds That Can't Be Made is de opvolger van Happiness Is the Road, het tussendoortje Less Is More daargelaten, en kent net als die plaat een grote verscheidenheid in materiaal. Gehuld in een fraaie hoes, krijgen we acht tracks die variëren van het zo'n zes minuten durende Invisible Ink tot de bijna achttien minuten van opener Gaza. Dit nummer geeft gelijk weer dat Marillion nog steeds niet bang is te experimenteren en van de geijkte paden te treden. Het al op internet te beluisteren Power volgt dan weer meer de gebaande paden van eerdere platen. Zoals zo vaak bij Marillion het geval is, lijkt ook hier de som der delen groter dan elk nummer afzonderlijk, alhoewel de nummers ook los prima zijn. Marillion mag dan om onbegrijpelijke redenen geen maga-act zijn, de kwaliteit is onbetwist zeer groot. Prachtig songmateriaal gekoppeld aan een uitgelezen productie zorgt ervoor dat Sounds That Can't Be Made opnieuw een prachtplaat is. (HDI)

REPTILE YOUTH

Reptile Youth

Het gelijknamige debuut van het Deense electro-postpunkduo Reptile Youth klinkt vanaf de eerste luisterbeurt opgewekt en dansbaar, waarmee Mads Damsgaard Kristiansen en Esben Valloe – met name

in China – tijdens optredens eerder al een niet te versmaden reputatie hebben opgebouwd. Toch is het net alsof je ingetogen en deels tevreden aan een pasontdekte cocktail nipt, maar twijfelt over het opnieuw bestellen ervan. Het album heeft tijd nodig, maar of de luisteraars dat geduld hebben is een tweede. (JT)

TAKEN BY TREES

Other Worlds

Dat Victoria Bergsman op vakantie is geweest in Hawaï gaat niet ongemerkt voorbij aan de luisteraars van het derde album van Taken By Trees. De zon schijnt namelijk uitbundig op Other Worlds, de opvolger van het drie jaar geleden verschenen East Of Eden. Waar de voormalige zangeres van The Concretes op haar vorige plaat Pakistaanse invloeden incorporeerde in haar sound, wordt dit nieuwe album voortgestuwd door lome dubritmes. Kijk naar het zomerse clipje van Dreams en je ziet dat de Zweedse zich helemaal thuis voelt op het eiland in de Pacific. 'I am hoping it can take you on a little trip, somewhere luscious and warm,' zegt ze zelf. Met titels als Pacific Blue, Highest High en Indigo Dub waan je je als luisteraar ook al snel in zomerse sferen. Other Worlds is een fraai nazomerplaatje waarop lichtvoetige dub en singer-songwritermuziek op overtuigende wijze samenkomen. (MvR)

ROYAL REPUBLIC**Save The Nation**

Met hun debuutalbum *We Are The Royal* bewezen de vier rockende mannen uit Malmö dat ze met recht het Zweedse antwoord op Danko Jones gevonden mogen worden. Opvolger *Save The Nation* verandert hier weinig aan, behalve dat het allemaal iets donkerder en duisterder klinkt. Een knaller als *Tommy-Gun* staat er niet op; desondanks wel een album met ruim een half uur aan smakelijke rock 'n' roll waar de energie vanaf spat. (CB)

TENDER TRAP**Ten Songs About Girls**

Amelia Fletcher is de ongekroonde koningin van de Britse indiepop. Eerder was ze met Tallalah Gosh en Heavenly verantwoordelijk voor heerlijke pure pop van de bovenste plank. Tegenwoordig maakt ze deel uit van Tender Trap. *Ten Songs About Girls* is het nieuwe

album van de band en het is weer volop genieten. Vooral *King's Cross Station* en *Could This Be The last Time?* zijn absoluut onweerstaanbaar met fijne koortjes en jengelende gitaren. Het album bevat verder een terechte lofzang op *My Bloody Valentine* en een vroeg kerstliedje in de vorm van *Leaving Christmas Day*. *Ten Songs About Girls* is een verslavend plaatje. (HO)

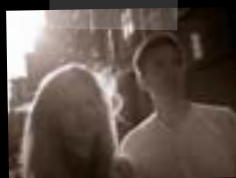
VARIOUS**Acoustic Dance Sessions**

15 nummer een hits vertaald naar het akoestische. Artiesten als Wouter Hamel, Sofie Letitre (I remember, echt mooi!) en Rigby geven hun eigen draai aan recente dans hits. Serieus geinig plaatje met als slagroom op de cake, de hits van Triggerfinger met *I Follow Rivers* en Milow met *Ayo Technology*. Ook leuk, een niet te herkennen Bowie-esque uitvoering van *Firestarter* van de Prodigy door Torre Florim van de Staat. (Repo)

Let's Get Lost

Let's Get Lost is een platform dat via lets-get-lost.nl mensen kennis laat maken met mooie, vooral indie gerelateerde muziek. Ook organiseert het platform door het jaar heen concerten op verschillende locaties in Zwolle, zoals Eureka en De Verhalenboot. Goede muziek op bijzondere plekken. 27 oktober organiseert Let's Get Lost een nieuw muziekfestival in Zwolle waar je op verschillende locaties in de binnenstad spannende nieuwe muziek kunt ontdekken. Festival info / ticketinfo en website Op 27 oktober aanstaande organiseert Let's Get Lost een festival in de binnenstad van Zwolle. De locaties van de eerste editie zijn: Hedon, Popfront, de Verhalenboot en Theater The Young Ones. Er spelen ongeveer twintig bands in de Zwolse binnenstad. In totaal worden er slechts 700 kaarten verkocht. Kaarten kosten €17,50 en zijn online te bestellen via www.hedon-zwolle.nl.

ANNE SOLDAAT
CHARLIE JONES' BIG BAND (BE)
CREATURE WITH THE ATOM BRAIN (BE)
DEEP SEA DIVER (DUI)
ECHO LAKE (UK)
ISBELLS (BE)
JACCO GARDNER
MAN FROM THE SOUTH
MOZES & THE FIRSTBORN
OH BURGUNDY (BE)
OSCAR AND THE WOLF (BE)
PETER KATZ (CAN)
RATS ON RAFTS
STILL CORNERS (UK/VS)
SX (BE)
THE HORSE COMPANY
THE ME IN YOU (BE)
WE WERE EVERGREEN (FRA)
WESTKUST (ZWE)

**KEN STRINGFELLOW****Danzig In The Moonlight**

(Lojinx/Bertus)



Deze man is niet voor een gat te vangen. Hij is, samen met zijn maat Jon Auer, de kern van powerpopinstituut The Posies, hij maakte deel uit van R.E.M. en Big Star en hij is actief als soloartiest. Op *Danzig In The Moonlight*, zijn vierde album, etaleert hij volgaarne zijn veelzijdigheid. De songs zijn hartstikke melodieuze, zoals we van hem gewend zijn, en de veelheid aan stijlen is imposant. De luisteraar staat daardoor regelmatig op het verkeerde been, want Stringfellow wisselt schijnbaar moeiteloos van stekelig (opener *Jesus Was An Only Child*), naar gevoelig (*110 Or 220V*), poppy (*Superwise*), soulvol (*Pray*), ondoorgroendelijk (*Odorless, Colorless, Tasteless*) naar country (*Doesn't It Remind You Of Something*), om vervolgens weer gevoelig te eindigen (*You're A Sign*). Het maakt *Danzig In The Moonlight* tot een plaat waar je niet snel aan uitgeluisterd raakt. (LV)

TWO GALLANTS**The Bloom And The Blight**

(Fargo/PIAS)



Two Gallants is zoals de naam verklapt een duo. Ze haalden de naam uit een boek van James Joyce, titel van een verhaal in *Dubliners*. Gitarist Adam Stephens en drummer Tyson Vogel uit San Francisco vormen deze band, die 2002 ontstond. Ze maken samen muziek sinds ze twaalf waren, zo rond 1993. Twee cd's in eigen beheer, niet meer te krijgen, en stonden snel op straathoeken, in parken, in warenhuizen en bij mensen thuis te spelen. Het eigenlijke debuut volgde in 2004 en daarna werden de optredens vaker en grootschaliger en de muziek beter. Rauwe garagerock, maar eigenlijk vormen ze een folkband en kunnen ook prachtige ballades maken. Inmiddels het vierde officiële album en het is prachtig. Nu ook op festivals en een keer in het nieuws toen een politieagent in Houston hun aanviel. Hij was net zo verrast als iedereen die ze hoort, ergens tussen Black Keys en Megafaun. Mooi en degelijk Amerikaans. (EMu)

PATRICK WOLF**Sundark And Riverlight**

(Bloody Chamber/Bertus)



Dit album kan gezien worden als de kroon op het werk van Wolf dat hij in de afgelopen tien jaar heeft weten te maken. Wolf omschrijft het als een project dat hij is gestart toen hij zich realiseerde dat hij een jubileum kon vieren binnen zijn muzikale carrière. Het album bestaat uit twee cd's die een tweedeling laten horen als het gaat om het thema van de nummers. Met een piano die Patrick Wolf te leen kreeg van Peter Gabriel, verrast hij je met een variatie aan nummers. Waar de acht tracks van *Sundark* meer gaan over melancholiek en donkerte, is *Riverlight* een verzameling aan nummers die wordt gekenmerkt door hoop, relaties en liefde. Het feit dat de tracks op *Sundark And Riverlight* puur en alleen met behulp van analoge opnameapparatuur zijn opgenomen, geeft dit eerste volledig akoestisch uitgebrachte album een mooie extra. (LR)

S

T

A

P

E

L

P

L

A

T

J

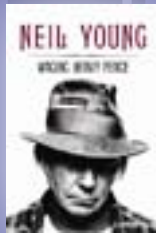
E

S

BOEKEN

**PHILIP NORMAN****Mick Jagger**

Ergens in de tachtiger jaren kreeg Mick Jagger een astronomisch voorschot van een uitgever om zijn autobiografie te schrijven. Met een ghostwriter ging hij aan de slag, maar het eerste resultaat was zo saai dat de uitgever het niet wilde uitbrengen. Jagger's excuus was dat hij zich niks meer kan herinneren en dat maakte zijn memoires nogal oppervlakkig. Gerenommeerd biograaf Philip Norman - vele legendarische pop biografieën staan op zijn naam - dook diep in het leven van Jagger en komt daarbij tot een andere conclusie. Met een scherp oog voor detail onderzoekt Norman de beweegredenen voor Jagger's daden en levenswandel. Vele interviews en jaren research gingen dit boek vooraf en het is dan ook een vuistdikke bio geworden die Jagger in alle facetten belicht. Norman's conclusie is dat Jagger zich afschermt en zijn werkelijke gevoel niet kan tonen, voor alles moet hij 'cool' zijn en daar moet alles - inclusief vriendinnen, vrouwen en bandleden - voor wijken. Met zijn bovennatuurlijke geldingsdrang als het om vrouwenverovering of wereldsucces gaat kan Jagger over lijken gaan, maar paradoxaal genoeg laat hij ook regelmatig zich van een gevoelige kant zien. Zo is hij sterk betrokken bij Brian Jones' verval en doet het hem echt zeer Jones uit de band te zetten. Ook Jagger's gecompliceerde relatie met Keith komt aan bod, al is het jammer dat er weinig ruimte in het boek is voor de laatste pak 'm beet 25 jaar. Op driekwart van het boek ben je pas aan het begin van de roemruchte jaren zeventig, zodat een deel twee van deze verder uitstekende biografie geen slecht idee zou zijn. (BD)

**NEIL YOUNG****Waging Heavy Peace**

Een paar jaar geleden kreeg Jimmy McDonough de opdracht de ultieme biografie over Neil Young te schrijven. Young beloofde alle medewerking en het boek zou dan ook door hem geautoriseerd worden. Dat Youngs paden grillig zijn weten we en op het laatste moment trok hij zich dan ook terug. Het boek - Shakey - werd wel afgemaakt en geldt als het beste boek dat over Young geschreven werd. Youngs eigen visie staat nu in de autobiografie Waging Heavy Peace. Hierin graaft Young af en toe diep in zijn denkwijze, wat de nodige openbaringen oplevert. Soms gaat hij te ver, met name de ellenlange verhandelingen over geluidskwaliteit en zijn nieuwe stokpaardje Pure Tone zijn saai, maar de inkijk die hij geeft in zijn relatie met bijv. Stephen Stills, Crazy Horse en zijn naaste familie zijn erg verhelderend. Wat vooral de moeite waard is in dit boek zijn de achtergronden over de legendarische songs en de totstandkoming daarvan. Young houdt niet van chronologie en springt in dit boek van de hak op de tak, voor een echte biografie moet je toch echt bij Shakey zijn. Neem niet weg dat Young een verhelderend boek heeft geschreven over zijn kleurrijke leven en zich ook weet te profileren als uitstekend schrijver. (BD)

**MARCO ROELOFS****Kaal - Backstage in een rockleven (boek)**

Daar zit je dan. Ruim twintig jaar je jongensdroom geleefd en dan tot het besef komen dat er echt een einde aan komt. Het dreef Heideroosjeszanger Marco Roelofs uiteindelijk naar de psychiater, met wie de gesprekken een rode draad vormen in dit boek. Daaromheen worden mooie herinneringen opgehaald, oude wonden nog eens opengetrokken en vooral een mooi verhaal verteld. Eerlijk, rauw en vooral dankzij de vlotte schrijfstijl van Roelofs heerlijk leesbaar. (MKO)



MANIA CANADIA: INDIEFUZZ CANADA

In deze column gaan we het niet hebben over Joni Mitchell, Bryan Adams of Neil Young, ook al bracht laatstgenoemde dit jaar Americana uit. Nee, ook ditmaal nieuwe luistertips van vijf onbekendere Canadese bands, rechtstreeks vanuit Vancouver, Canada:

**Brasstronaut - Mean Sun (Unfamiliar Records)**

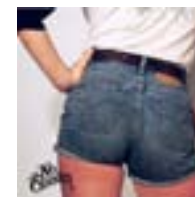
Mean Sun is de opvolger van de in 2010 goed ontvangen lp Mount Chimaera. Het zestel uit Vancouver maakt een dromerige

experimentele mix van jazzy folkpop. De EWI en klarinet van Sam Davidson, de trompet van Bryan Davies en de dromerige stem van Edo van Breemen geven Mean Sun een eigen geluid. Favoriete nummers zijn Bounce, The Grove en Mean Sun.

**Hermetic - Civilized City (Zelf uitgebracht - Gotta Groove Records)**

Eric Axen en Bart Newman vormen dit tweetal uit Vancouver dat een mix van new wave en

punkrock maakt. Het gitaarspel en de stem van Axen maken Hermetic. Nummers die er bovenuit steken zijn Preventative Arrest en You Can't Go Home Again. De lp is door Hermetic zelf uitgebracht en te beluisteren op hun Bandcamp-pagina.

**No Sinner - Boo Hoo Hoo (First Love Records)**

Dit kwartet uit Vancouver brengt soul, blues en rock op een eigen frisse manier. Frontvrouw en liedjesschrijfster Colleen

Rennison geeft haar nummers een warme, soulvolle twist met haar stem. Beluister deze strak gespeelde ep op de Bandcamp-pagina van No Sinner en luister zeker naar Love Is A Madness en Boo Hoo Hoo.

**Humans - Traps (Hybridity Music)**

Ook creatief electronic danceduo Humans komt uit Vancouver. Beatmaster en samplekoning Peter Ricq legt de basis waar

Robbie Slade over zingt en een enkele keer wordt het geheel aangevuld met traditionele instrumenten. On Pagaie, De Ciel en Horizon zijn aanraders op de ep die je kunt beluisteren op de Humans Bandcamp-pagina.

**Keep Tidy - BudsBuds (Pizza Pop Cassettes)**

Zangeres Shmoo Richie is op haar best als er op volle snelheid wordt gespeeld. Hoogtepunt is het nummer You're Awesome

dat alles bevat waar Keep Tidy voor staat: pittig puntig gitaarspel, klare taal en georganiseerde chaos in minder dan twee minuten. De ep BudsBuds is gratis te downloaden van de Keep Tidy Bandcamp-pagina.

Deze column is opgetekend door de Canadese afdeling van indiefuzz die van Amsterdam naar Vancouver is verhuisd om hier verder te gaan met wat ze leuk vinden: muziek. Kijk ook op indiefuzz.com voor meer muzikale ontdekkingen. Fuzz On!

TAMARYN**Tender New Signs**

(V2)

Vorig jaar werd ik blij verrast door het debuutalbum van No Joy dat werd uitgebracht door het kleine Mexican Summer. Datzelfde label verblijdt ons nu met het tweede album van Tamaryn, dat net als de plaat van No Joy volstaat met een hazy en verslavende mix van shoegaze, dream pop en Sonic Youth-achtige noise. Belangrijkste ingrediënten zijn de ingetogen zang van frontvrouw Tamaryn en de hypnotiserende gitaarlijnen van Rex John Shelverton. Absoluut een aanrader! (MvR)

ROLLING STONES



The Rolling Stones bestaan 50 jaar en dat wordt gevierd met het verzamelalbum Grrr! dat in maar liefst vijf verschillende edities verschijnt. Op deze verzamelaar staat twee nieuwe nummers die de band onlangs heeft opgenomen. Grrr! verschijnt op 9 november. Ook zal rond deze datum eindelijk de DVD Charlie Is My Darling een release krijgen.

RICHIE SAMBORA**Aftermath Of The Lowdown**

Het is al weer eenentwintig jaar geleden dat Sambora's solomeesterwerkje Stranger In This Town uitkwam. In de tussentijd is er nogal wat gebeurd met de gitarist op het gebied van relaties en 'substance abuse' zoals ze in de VS zo mooi zeggen. Aftermath Of The Lowdown is de eerste plaat die na de afsluiting van deze donkere periode het licht ziet. De plaat kent materiaal dat duidelijk afwijkt van Bon Jovi zoals het moderne Cheap Trick-achtige Nowadays maar ook nummers als Every Road Leads Home To You, dat zo door het moederschap opgenomen had kunnen worden. Het bluesy Take A Chance lijkt dan weer op de nummers van zijn eerste plaat. Het geeft gelijk aan dat Sambora geen concessies gedaan heeft en gewoon een aantal fijne liedjes bij elkaar geharkt heeft. AOTL is gewoon een lekker plaatje geworden niets meer, niets minder. (Hdi)

WINTERSLEEP**Hello Hum**

Geproduceerd aan de hand van Tony Doogan (Belle & Sebastian, Mogwai) en Dave Fridmann (MGMT, The Flaming Lips) is Hello Hum het vijfde en meest ontvankelijke album van het Canadese vijftal. Hello Hum is afwisselend zweverig (Permanent Sigh), experimenteel (Hum), eigenzinnig (Someone Somewhere), krachtig (Rapture, Unzipper) en beeldschoon (Saving Song en Smoke) en zal voor liefhebbers van bands als Broken Social Scene en The New Pornographers verslavend werken. Verrassend mooie plaat! (JT)

WOODEN SKY**Every Child A Daughter, Every Moon A Sun**

The Wooden Sky trakteert ons op hun nieuwe cd op meeslepende songs die op het raakvlak van folk, country en rock balanceren. Daarbij schuwt de band het grote gebaar niet, zoals te horen is in een song als Dancing At My Window. Daar staat dan weer een klein liedje als Your Fight Will Not Be Long, met prachtige blazers, tegenover. Zanger Gavin Gardiner houdt bij alle stijlen moeiteloos stand. Deze sympathieke band uit Toronto heeft met Every Child A Daughter, Every Moon A Sun weer een prima album afgeleverd. (HO)



BINNENKORT BINNEN



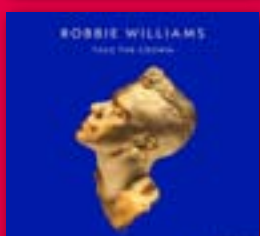
19 oktober

Andy Burrows - Company
Doors - Live At The Bowl 68
Karsu - Confession
Milow - From North To South (Live+Bonus Dvd)
Palio Superspeed Donkey - Wateramp
Swelter - Mountains For Everyone
The Van Jets - Halo



26 Oktober

Allah-Las - Allah-Las
Black Country Communion - Afterglow
Izaline Calister - Un Kanto Pa Latino América
Gene Clark - Live At Ebbet's Field, Denver 1975
Alice Cooper - Old School (1965-1974 Special Editi
Coups - Sorry To Bother You
Cradle Of Filth - Manticore & Other Horrors
Mick Hucknall - American Soul
Caroline Keating - Silver Heart
Madness - Oui Oui, Si Si, Ja Ja
Milkbar - Monday Club
Joni Mitchell - Studio Albums 1968-1979
Velvet Underground - Velvet Underground & Nico
Deluxe
Gin Wigmore - Gravel & Wine
Neil Young - Psychedelic Pill



2 November

Lumineers - Lumineers
Melody's Echo Chamber - Melody's Echo Chamber
Rolling Stones - Charlie Is My Darling
Tiamat - The Scarred People
Robbie Williams - Take The Crown

9 November

The Beatles - Studio Album Remasters LP
Green Day - Dos!
Horse Company - Calypso
Rolling Stones - Grrr!
Amy Winehouse - At The BBC (4cd)



16 November

Led Zeppelin - Celebration Day (Live At The O2 2007)
Massive Attack - Blue Lines Remaster/Remix
Gert Vlok Nel - Onherroepelijk
Who - Live At Hull (deluxe Edition)

Reissues

CRIME & THE CITY SOLUTION

An Introduction To

Crime & The City Solution heeft in de periode 1977-1991 door een reeks bezettingwisselingen vier keer bestaan. De succesvolste periode was de Berlijn-era, tussen 1987 en 1991, met als hoogtepunt een optreden in Der Himmel über Berlin (1987). Nu is 'succesvolste' niet meer dan een hyperbool; de Australische postpunkband genoot aanzien in de undergroundscene, maar wist nooit een plekje onder de zon te bemachtigen. Jammer, zo veel wil de compilatie An Introduction To. Jammer ja, onvoorstelbaar nee. De muziek, in de traditie van Nick Cave en diens posses The Birthday Party en The Bad Seeds, is spannend, maar lastig toegankelijk, terwijl de stem van frontman Simon Bonney net zo gejaagd en onheilspellend klinkt als horrorfilms eng zijn – en daar moet je van houden. (CV)

DJ SHADOW

Reconstructed: The Best Of Dj Shadow

Toen Entroducing... uitkwam van Josh Davis in 1996 was het volgens het Guinness Book of Records het eerste album dat volledig gesampled was. Wanneer je dan als DJ, producer en artiest na 23 jaar en met vijf eigen albums en meerdere samenwerkingsprojecten, zoals Unkle, een verzamelalbum uitbrengt heb je genoeg materiaal om te kiezen. Bijna alle nummers op deze verzamelaar komen van de albums en samenwerkingsprojecten. Een enkele komt zelfs uit de periode voor Entroducing... en er staan twee echte nieuwe nummers op. Verkrijgbaar als cd, deluxe dubbel-cd en al dubbelvinyl. (JvH)



THE BEATLES

Magical Mystery Tour

(EMI)

Na Help en Yellow Submarine is Magical Mystery Tour de derde Beatles-film die aan een oppoetsbeurt toe is. Deze voor de televisie gemaakte film kun je als een breekpunt zien in de historie van de band; het was het eerste project na de zelfmoord van Brian Epstein en het legde tevens duidelijk de onderlinge verschillen bloot. Na het succes van Sgt. Pepper vloog Paul McCartney van New York naar

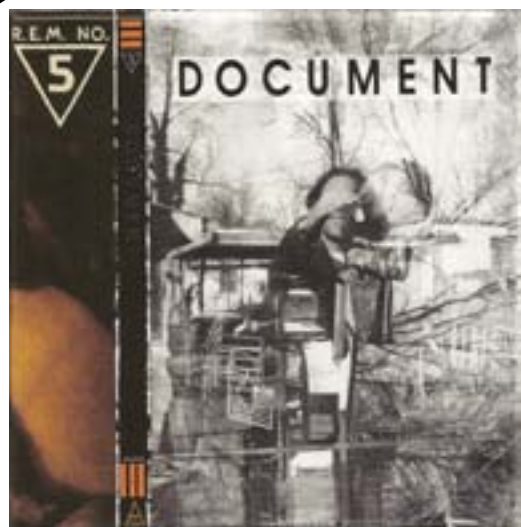
Londen en bedacht onderweg het concept – hij tekende een cirkel en deelde die in vier segmenten. Een trip met de Magical Mystery Tour-bus vormde de rode draad tussen allerlei losse scènes waarin iedere Beatle zijn creativiteit mocht botvieren. Vooral McCartney en Ringo Starr gingen vol overtuiging aan het werk, Starr was de enige die kon acteren en interesse had in filmen, McCartney probeert vooral met zijn eeuwige charme de anderen te motiveren. En Lennon & Harrison? Die zitten zich zichtbaar gedurende de rit vooral stierlijk te vervelen. We zien een aantal warrige sketches die een beetje in de lijn liggen van de latere Monty Python en deze worden afgewisseld met de bekende songs. Op het budget werd niet gelet en zo toog men naar Frankrijk voor een clipje van Fool On The Hill, werd een showballet opgevoerd voor Your Mother Should Know en zien we ook nog de Bonzo Dog Doo Dah Band optreden. De film werd op tweede kerstdag in zwart-wit uitgezonden zodat de volgende dag de recensies niet mals waren. Zo lijkt Magical Mystery Tour het eerste fiasco van The Beatles te zijn, maar zoals McCartney eens verwoorde, het is wel de enige plek waar je een geniale clip van I Am the Walrus kunt zien. In de extra's zit veel fraais, een making of docu, commentaar van McCartney, veel outtakes (o.a. Nat's Dream, door Lennon geregisseerd!) en zowaar ook een clip van Traffic die uit de film geknipt werd. Het geluid is door het remasterteam van EMI o.l.v. Giles Martin (zoon van George) fraai opgepoetst. (BD)

**B.B.KING****Mr. B.B. King 4CD versie)/ 10 CD Box***(Universal)*

B.B. King begin zijn lange carrière in 1949 op het Bullet label. Afkomstig uit Mississippi en geboren op een katoenplantage, geldt hij als een van de originele meesters van de Blues. King woont vanaf 1943 in Memphis en die stad geldt nog steeds als zijn uitvalbasis, hij heeft er zelfs een beroemde club. Wat opvallend is aan de wijze waarop King de blues interpreteert is zijn unieke samenspel tussen vocalen en lyrisch gitaarwerk. King speelt geen slaggitaar, maar weer iedere emotionele vocale uithaal op te volgen met een nog snijdendere gitaarsolo, die door merg en been gaat. Zijn bekendste nummer The Thrill Is Gone heeft beide en bezorgt menig luisteraar kippenvel. Het is nu 50 jaar geleden dat King voor ABC-Paramount Records tekende en dat is de aanleiding tot het uitbrengen van twee boxen. De 10-delige box bevat alle belangrijke opnames uit zijn hele carrière, Van de vroege jaren tot en met de samenwerkingen waarmee hij de laatste jaren bij het poppubliek bekendheid verwierf. U2, Eric Clapton, Rolling Stones, Elton John, Gary Moore, allen werkten ze met de grote man en de lijst is haast eindeloos. De box bevat veel zeldzaam materiaal en het geheel wordt in een lijvig boekwerk beschreven. Voor diegene die 10 cd's te veel vinden is er ook een 4 cd versie gemaakt met alle hoogtepunten. (BD)

**R.E.M.****Document Deluxe***(EMI)*

In 1991 werden ze wereldberoemd met het album Out Of Time en de single Losing My Religion, maar de grote doorbraak in de States kwam vier jaar eerder. In het kielzog van hun eerste Amerikaanse hit, het alom verkeerd begrepen The One I Love, werd R.E.M. met Document een Echt Grote Band. Samen met producer Scott Litt, die de volgende vijf albums ook zou produceren, hadden ze een ruige sound neergezet. De plaat begint met directe songs als Finest Worksong, Welcome To The Occupation en Exhuming McCarthy en eindigt hoekig, met Lightnin' Hopkins, Oddfellows Local 151 en de prachtige ballad King Of Birds. De jachtige woordstroom It's The End Of The World As We Know It was jarenlang spetterende afsluiter van hun show. Om het 25-jarig jubileum van deze mijlpaal luister bij te zetten is de plaat opgepoetst en voorzien van een bonus-cd, met daarop een optreden in Utrecht (!) uit september 1987. Dat is leuk voor de chauvinisten onder



ons, de 15.000 mensen die er met terugwerkende kracht bij waren, en ook voor de rest van de wereld, want het is een fijne, energieke show. Een memorabel optreden, bij een memorabele plaat. (LV)

LAIBACH**An Introduction To**

Het uit Slovenië afkomstige Laibach timmert al ruim dertig jaar aan de weg. Begonnen met heftig Industrieel geweld heeft de band door de jaren heen voor een meer luchtiger aanpak gekozen. Vooral hun zeer eigenwijze manier van bekende nummers bewerken is gaandeweg een handelsmerk geworden. Zo vinden we op deze verzamelaar covers van Bob Dylan (Ballad Of A Thin Man), The Beatles (Get Back),

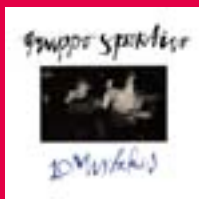
Queen (One Vision) en Europe (The Final Countdown) die allemaal een niet van humor gespeende Laibach-behandeling hebben ondergaan. Het album bevat ook twee tracks van het album Volk uit 2006 waarmee ze hun re-interpretaties geven van volksliederen. Al is het jammer dat hun eigen intrigerende werk hier onderbelicht blijft geeft deze verzamelaar wel een goed beeld waar bijvoorbeeld een band als Rammstein de mosterd vandaan heeft gehaald. (DK)

**NICK CAVE****B Sides & Rarities***(Mute/EMI)*

Heruitgave van een eerder in 2005 verschenen boxje vol rariteiten uit de rijke catalogus van Nick The Stripper, zoals hij wel eens werd genoemd. Na zijn wilde jaren met de Boys Next Door en The Birthday Party, besloot Nick verder te gaan als solo-artiest met een band vol vrienden uit zijn Australische jaren, maar ook uit zijn geliefde Berlijn. Blixa Bargeld had zijn sporen verdiend in Einstürzende Neubauten en bleek de perfecte Bad Seeds gitarist. Door de jaren heen verschenen er op b-kantjes, 12" singles en diverse compilaties tientallen tracks die nooit op een Cave album terecht kwamen. Hiervan bundelt dit setje er maar liefst 56 en zeker niet de minsten: The Train Song, Cassiel's Song uit de Wim Wendersfilm Far Away So Close en The Willow Garden, B-kant van Where The Wild Roses Grow. Ook staan er veel covers op die de roots van de man blootleggen, zoals Jack The Ripper, Leadbelly's Black Betty en Helpless van Neil Young. De echte Cave verzamelaar weet dat er nog genoeg ontbreekt, maar dat mag de pret niet drukken. Trek je terug in je eigen grot en luister en huiver! (RV)

**THE FACES****Stay With Me: Faces Anthology***(Rhino/Warner)*

Ron Wood en Rod Stewart maakten furore bij The Jeff Beck Group maar waren al langer ontevreden. Steve Marriott wilde stoppen met The Small Faces om met Peter Frampton een bandje (Humble Pie) op te gaan richten. Zo kwam het dat de drie overgebleven Small Faces Ronnie Wood voor een jamsessie vroegen en toen hij Stewart meenam was een nieuwe band geboren. Small kon uit de naam worden geschrapt gezien de lengte van het nieuwe duo en al snel kreeg de band succes - vooral dankzij ijzersterke en energieke optredens. Vier albums, een paar singles en een mislukte liveplaat later ligt de band weer op zijn gat, Wood gaat naar de Stones en Stewart kiest uiteindelijk toch voor het solo pad. Maar in die tussenliggende jaren is het feest, voetbal, drank & drugs en heel veel uitstekende rock 'n roll. Rhino heeft nu het beste van de band verzameld op een dubbel-cd. Naast de rammelende doch uiterst aanstekelijke rock weet de band ook indruk te maken met fraaie composities die vaak (mede) werden geschreven door bassist Ronnie Lane. Stay With Me - genoemd naar hun bekendste kraker - is dan ook een prima introductie op het ruigere broertje van The Rolling Stones. (BD)



GRUPPO SPORTIVO

10 Mistakes

(Music On Vinyl/Fonos)

Tussen al het punkgeweld van 1977 was daar opeens Gruppo Sportivo uit Den Haag. De geboorte van de antiheld in de muziek bleek al uit de hoes, waarop de date van een bebrilde nerd zich uitleefde met een ruige rocker. Ook zanger/brein Hans Vandenburg leek een schlemielig type, maar schijn bedriegt. De popliedjes die hij moeiteloos uit zijn mouw leek te schudden zaten vol met muzikale en tekstuele verwijzingen naar de geschiedenis van de popmuziek in de breedste zin van het woord. I Shot My Manager is een mooie Bob Marley-pastiche, terwijl de achtergrondkoortjes van de alom tegenwoordige Grupettes constant verwezen naar de onschuldige teenyboppermuziek uit begin jaren zestig. Dit alles gelardeerd met gitaarwerk dat, terugkijkend, perfect aansloot op de in dezelfde tijd opkomende Amerikaanse wave beweging van Talking Heads en Jonathan Richman. Met Beep Beep Love en Rock 'n Roll werden zelfs enige hitsingles gescoord. In de jaren erna bleef Gruppo Sportivo altijd actief, zoals ook op de vier extra nummers die deze heruitgave nog extra cachet geven, hoewel het succes van de eerste jaren nooit geëvenaard werd. Een onvergetelijke Nederpopklassieker. Tevens mooie dubbele vinyl versie op wit vinyl. (Jvr)



125 JAAR CARRE

(Universal)

Wat ooit begon als een circustheater, groeide in de 125 jaar die volgden uit tot een tempel, niet alleen voor cabaretiers, maar ook voor musicals, opera, dans, theater, internationale sterren en zelfs politieke debatten. Dat allemaal proberen te vatten op drie dvd's is onbegonnen werk, zelfs al heb je ruim acht uur tot je beschikking. Deze fraaie box biedt dus ook niet dé geschiedenis van het theater, daarvoor ontbreekt simpelweg teveel baanbrekends, maar wel een liefdevol gemaakte documentaire waarin Henk van der Meijden, André van Duin, Herman van Veen, Leon Ramakers en Joop van den Ende vertellen wat dit theater zo bijzonder maakt. De documentaire wordt gevolgd door schijven vol circus, variëte, cabaret, musical en muziek, waarbij vooral door rechtenkwesities het gebodene beperkt is (wel Joe Jackson, geen Tom Waits, Elvis Costello, Brian Wilson, Lou Reed, Ryan Adams), maar wie maalt daar om als wel de Supremes, Sammy Davis jr. en Astor Piazzolla aanwezig zijn. Veel beter vertegenwoordigt zijn de Nederlandse artiesten, van Alberti tot de Dolly Dots, van Wende Snijders tot Drukwerk. Al met al een indrukwekkend overzicht, waarop hopelijk snel een vervolg komt met de hier ontbrekende genres. (HDr)

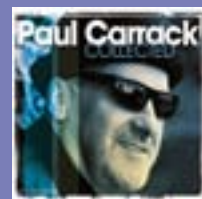
FREDDIE MERCURY

The Great Pretender (DVD)

Regie: Rhys Thomas

Hij was een van de grootste popiconen uit de jaren zeventig en tachtig: Queen-leadzanger Freddie Mercury. Als frontman van een van de meest succesvolle popgroepen uit de popgeschiedenis, is hij hét schoolvoorbeeld van waar een groot muzikicoon aan moet voldoen: een extravert uiterlijk, exhibitionistische persoonlijkheid, muzikale genialiteit en een bühnebeest

bij uitstek. Dit is wat Mercury naar buiten uitstraalde. Maar onder al dat uiterlijk vertoon schuilde een kettingrokende, kattenliefhebbende, operaminnende en zelfs verlegen, in zichzelf gekeerde man die het in de liefde niet erg meezeat. De grote tegenstelling tussen privé- en showbizleven verleent deze documentaire de titel The Great Pretender, een veelzeggende benaming voor een popicoon die over het algemeen weinig te zeggen had tegen de media. Ook is er onder meer aandacht voor zijn soloprojecten (waaronder de



PAUL CARRACK

Collected

(Universal)

Er zijn maar weinig dingen die Paul Carrack niet kan. Hij heeft hits gescoord met Ace, Squeeze, solo en met Mike & The Mechanics, hij is een prima producer, begenadigd multi-instrumentalist en hij is een behept met een aangenaam stemgeluid. Aan wilde experimenten waagt hij zich nimmer. De 3-cd Collected, biedt een prima dwarsdoorsnede van zijn werk en van zijn geslaagde samenwerkingen met onder anderen Paul Young, Steve Hackett en Nick Lowe. De laaggeprijsde verzamelaar komt over als een langgerekte Arbeidsvitaminen. En dat is niet bedoeld als steek onder water maar juist als keurmerk. Want ondanks de grote radiovriendelijkheid en degelijkheid die Paul Carrack stevast tentoonspreidt, laat Collected goed horen dat hij donders goed beseft dat variatie een heilig moeten is. Bovenal is hij een uitmuntend songsmid, die – en daar moet je tegen kunnen – elk scherp randje weg vijlt. Zijn muziek wordt dikwijls getypeerd als blue eyed soul, een genre waarin Phil Collins, nadat hij zijn interesse in zijn drumstel verloor, lange tijd de dienst uitmaakte. Collected maakt duidelijk dat kroonprins Paul Carrack reeds lang geleden en bijna ongemerkt de troon heeft overgenomen. (WK)



PRODUCED BY GEORGE MARTIN

(Eagle/PIAS)

In de uitmuntende serie documentaires die Arena voor de BBC maakt is nu op dvd verschenen de lotgevallen van de legendarische producer George Martin. De docu is min of meer opgesplitst in drie delen: de periode voor, tijdens en na The Beatles. We zien een fraai naoorlogs tijdsbeeld waarin de jonge Martin de leiding krijgt over Parlophone, een onderlabel van EMI. Al snel krijgt hij succes met zijn comedyproducties (met o.a. Peter Sellers) die later van invloed zijn op Monty Python, maar ook de waardering kregen van het bandje dat in 1962 door hem wordt getekend. Het succes van The Beatles en de andere bands uit de Brian Epstein-stal die alle door Martin geproduceerd worden, maken van hem een van de meest gewaardeerde producers ter wereld. Na 1970 zit hij dan ook niet om werk verlegen en heeft hij zelfs een unieke studio op Montserrat laten bouwen. Een vulkaanuitbarsting gooit echter letterlijk roet in het eten, daarnaast kampt de man sinds de jaren tachtig met ernstig gehoorverlies. Zoon Giles doet de meeste interviews, Paul & Ringo werken mee en Michael Palin interviewt Martin over zijn comedywerk. Zeer onderhoudend en gelukkig zonder al te veel gebruikelijke Beatles-clichés. (BD)

samenwerking met Montserrat Cabballé en Michael Jackson), zijn debuut als balletdanser bij het Engelse Royal Ballet en zijn verloren strijd tegen AIDS. Een ontroerend eerbetoon aan een veel te vroeg gestorven muzikheld. (MKok)

SUZANNE VEGA

Close Up Vol 4: Songs Of Family

Suzanne Vega begon twee jaar geleden met het opnieuw uitvinden van haar eigen werk. Op Close Up worden de

songs van de Amerikaanse teruggebracht tot de essentie en dat levert ook op het vierde en laatste deel uit deze serie weer fraaie resultaten op. De intieme akoestische songs komen dit keer voornamelijk van Suzanne Vega-platen die wat minder goed staan aangeschreven (de eerste twee platen schitteren dit keer door afwezigheid), maar de nieuwe versies van de oude songs zijn stuk voor stuk wonderschoon. Vier delen Close-Up leek twee jaar geleden nog wat veel van het goede, maar ook Songs Of Family smaakt weer naar veel meer (EZ).

**RYAN BINGHAM****Tomorrowland***(Thirteen Tigers/Bertus)*

Ik leerde Ryan Bingham kennen als een ingetogen singer-songwriter, die me op Mescalito meenam naar de dorre grensstreek tussen de Verenigde Staten en Mexico. Rauwe country met wat pepers uit de Mexicaanse keuken, ik kon er geen genoeg van krijgen. Op Tomorrowland is die setting wat comfortabeler geworden, alsof het groezelige motel langs de weg is vervuild voor een viersterrenhotel. De arrangementen zijn vooral dankzij de strijkers veel rijker, maar ook de gitaren maken zich groter dan op eerdere platen. Bingham begeeft zich hiermee wat meer richting middle of the road en loopt zo het risico de middelmatigheid te vinden. Zijn unieke stem blijkt echter een welkom redmiddel, dat zo alsnog zorgt voor een avontuurlijke stemming. Het zijn echter wel de rustigere nummers als Flower Bomb en Rising In The Ghetto waarbij dat het fijnst klinkt, al mag een gruzige als rocker Guess Who's Knocking er ook zeker zijn. (MKo)

**IRIS DEMENT****Sing The Delta***(Flariella/Munich)*

Sings The Delta is DeMent's eigen Chinese Democracy is: zestien jaar geleden kwam haar vorige (derde) uit, The Way I Should. Iris DeMent had een godgegeven talent, was het even serieus kwijt, maakte tussentijds (2004) een waanzinnig bezield coverplaat, en heeft met Sings The Delta een gloednieuwe zelfgeschreven standaard gezet voor hoe countryfolk vooral niet oubollig hoeft te zijn in 2012. Familiewaarden, politiek, geloof – ook als in religie – hoop, liefde, dood. Daartussendoor: opgroeien, incasseren, waardering, dankbaarheid. Gevoelig, traditioneel en toch hartstikke rock 'n' roll want: puurder dan puur, laat dat maar aan de coproducerende americana-koningen Bo Ramsey en Richard Bennett over. Laat dit jaar, zo eind september, maar eindelijk zover: de Plaat Van Het Jaar is er. En de jaren daarna wegens volstreekte tijdloosheid. (AJ)

**POKEY LAFARGE & THE SOUTH CITY THREE****Live In Holland***(Continental/V2)*

Dankzij hun aanstekelijke mengeling van blues, country en folk, samen met hun sympathieke verschijning, maken Pokey LaFarge en zijn drie kompanen in rap tempo naam. Na twee korte toertjes vorig jaar, konden ze wegens succes al in april op herhaling. Zo werd Live In Holland opgenomen in de bovenzaal van Paradiso en overigens niet in het Groningse Oosterpoort een dik half jaar eerder, zoals de foto's misleidend suggereren. De aanblik van Pokey's authentieke smoelwerk moeten we dan wel missen, maar het levendige karakter tijdens hun optredens komt hier goed tot zijn recht. In de studio hebben ze dat namelijk nog niet helemaal weten te evenaren. Een live-album is dan ook misschien een te verwachten, maar verstandige keuze. Met meer ruimte voor improvisatie en het momentum van hun optredens, is dit gemakkelijk Pokey's meest representatieve album te noemen. Vanaf opener Devil Ain't Lazy tot ijzersterk slotstuk La La Blues, houdt hij er met zijn South City Three de vaart er goed in, zodat de luisteraar ook na vijftig minuten de cd gemakkelijk nog eens opnieuw aanzet. (CO)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

Roots

JOE BONAMASSA**Beacon Theatre: Live From New York**

Cd-versie van de vorig jaar verschenen dvd met een opname van een concert in The Beacon Theater in New York. Furieus gaat Joe van start met Slow Train en daarna komen er veel nummers van zijn laatste plaat, Dust Bowl, voorbij. Ook gasten ontbreken niet, sterker nog die zorgen voor een mooi contrast: stoere bikerchick Beth Hart met ideale schoonzoon Joe, John Hiatt's doorleefde kop tegenover Joe's babyface, en showman Paul Rodgers tegenover de timide Joe. Het creëert het soort muzikaal vuurwerk dat ervoor zorgt dat je je geen moment verveelt. (AdW)

SERA CAHOONE**Deer Creek Canyon**

Vier lange jaren hebben we moeten wachten op nieuw materiaal van Sera Cahoone. Maar haar nieuwe cd Deer Creek Canyon ligt dan eindelijk in de winkel en het is een verrukkelijke plaat. Cahoone komt met twaalf ijzersterke songs op de proppen. Soms zijn die songs melancholiek en introspectief, zoals And Still We Move en Worry All Your Life. Maar het album kent ook lichtere momenten in de vorm van Nervous Wreck en Every Little Word, waarin de banjo vrolijk huppelt en de 'handclaps' niet van de lucht zijn. Goed dat Sera Cahoone weer terug is. Met Deer Creek Canyon maakte ze een van de sterkste americana-albums van dit jaar. (HO)

JOHN PRIMER**Blues On Solid Ground**

Geboren in de Mississippi delta in 1945 en opgegroeid in het Chicago van de jaren vijftig: John Primer is een bluesman van de oude stempel, die zijn muzikale carrière begon als gitarist bij Willie Dixon, Muddy Waters, Junior Wells en andere grootheden. Op Blues On Solid Ground keert Primer terug naar zijn roots met dertien eigen composities, die stuk voor stuk klinken alsof ze al decennialang meegaan. John Primer is 'the real deal', zoveel is zeker. (JD)

LUISTER TRIP

**QUEAUX QUEAUX JOANS****No Man's Land***(PIAS)*

No Man's Land is het muzikale debuut van zangeres Qeaux Qeaux ('Coco') Joans. In 2011 stond Coco in het voorprogramma van Seasick Steve, nadat ze zo'n twee jaar eerder spontaan en ietwat brutaal bij Steve op het podium was geklommen. De bebaarde zanger was overrompeld door haar verschijning en geluid, zegde zijn eerder geboekte voorprogramma af en stelde haar tijdens zijn tour aan het Nederlandse publiek voor. Meer bekendheid was daarmee gewonnen en zodoende trad Qeaux Qeaux Joans bij De Wereld Draait Door op. De elf liedjes op dit fijnbesnaarde debuut zijn doorspekt met gedachten, emoties en gevoelens van de eigenzinnige zangeres, waarbij invloeden van grootheden als Amy Winehouse, Billie Holiday en Solomon Burke duidelijk hoorbaar zijn. Het stemgeluid van Coco is indringend, rauw, maar bovenal waanzinnig. Alsof je haar pijn voelt en andersom. In De Melkweg heeft de band halverwege september het album gepresenteerd. De 'alternatieve rhythm & blues' – zoals Coco haar geluid graag omschrijft – werd aldaar meer dan goed ontvangen. Een debuut om trots op te zijn. (JT)

ACERECORDS



ACTION - THE SONGS OF TOMMY BOYCE & BOBBY HART

De namen mogen onbekend zijn, maar wie kent de nummers van Tommy Boyce en Bobby

Hart niet? Dit duo is immers verantwoordelijk voor meerdere hits van The Monkees, maar schreef ook Last Train To Clarksville voor The Standells, She voor Del Shannon en Come A Little Bit Closer voor Jay & The Americans. Als uitvoerend artiesten waren ze beduidend minder succesvol, maar deze als vanouds voorbeeldig gedocumenteerde Ace-uitgave haalt dit schrijversduo terecht uit de vergetelheid. Wereldschokkend waren hun composities niet, direct meezingbaar wel, met fenomenale hooks. En gaat het daar nu niet juist om in pure pop? (HDr)



THE RAMONES HEARD THEM FIRST

In de reeks '(...) heard them here first' presenteert Ace Records na Elvis nu The Ramones. Het onderhavige album bevat 25 perfect geremasterde nummers, alle door de New Yorkse oerpunks gecoverd. Van grote namen als Sonny & Cher, The Stooges en The Byrds tot meer obscure helden

als Max Frost & The Troopers en The Amboy Dukes. Hoogtepunt: de originele versie van R.A.M.O.N.E.S. door Motörhead. Maar I Don't Wanna Grow Up van Tom Waits mag er natuurlijk ook wezen. (JD)



HANDY MAN - THE OTIS BLACKWELL SONGBOOK

De liefde voor country en western kreeg Otis Blackwell mee van zijn ouders, die van het platteland naar New York vertrokken. Gezien er in de jaren vijftig niemand zat te wachten op een jonge Afro-Amerikaan die country zong, paste hij zich al snel aan. Gelukkig maar, want anders zou hij misschien wel nooit prachtige liedjes hebben geschreven voor grote namen in de muziekgeschiedenis. Don't Be Cruel, een van Elvis' prijsnummers is bijvoorbeeld van zijn hand, al is het echter Jerry Lee Lewis' versie die we terugvinden op Handy Man. Blackwell werd later een soort hofleverancier voor Lewis, maar zijn songs werden ook uitgevoerd door artiesten als Clyde McPhatter, Ben E. King, Cliff Richard, Gene Pitney, Mahalia Jackson, Solomon Burke en ook Little Willie John's grote hit Fever is van zijn hand. Allen zijn te vinden op dit essentiële eerbetoon, met als slotstuk de titelsong, gezongen door Del Shannon. (CO)

DAVID HIDALGO / MATO NANJI

3 Skulls And The Thruth

(Provogue/Bertus)

Los Lobos-voorman Hidalgo, Black Crowes-/North Mississippi All Stars-gitarist Dickinson en de hier te lande wat minder bekende gitarist Mato Nanji van de Native American band Indigenous ontmoetten elkaar op een tributeconcert van hun held Jimi Hendrix. Daar besloten ze gezamenlijk een ouderwetse bluesplaat op te nemen en, goeie grutten, dat hebben ze gedaan,

zeg. Het spelplezier, maar vooral de bluesdeskundigheid spat werkelijk elke seconde van deze plaat af. Niets geen ellenlange jams met drie gitaristen die de snelste proberen te zijn, maar bloedstollende songs in de beste Buddy Guy-Otis Rush-traditie, met drie mensen die hun geschiedenis kennen en elkaar volop de ruimte geven om te excelleren. Verwacht geen genuanceerde invloeden uit de etnische achtergronden die ze alle drie meenemen, maar in de categorie rauwe, dampende, stampende blues 'n boogie is dit de eenzame top. (Jvr)



JIMMY LAFAVE **Depending On The Distance** (M Road/V2)

Het duurde even voordat de veertiende plaat van Jimmy LaFave er was, maar er wordt nooit geklaagd in de wachtkamer van de man die Only One Angel (1992) schreef. In de afgelopen vijf jaar zat LaFave niet bepaald stil. De Texaanse troubadour trad talloze malen op en begon ook zijn eigen platenmaatschappij. Depending On The Distance is het eerste resultaat en Jimmy LaFave bewandelt de weg die we van hem kennen: met bezieling gezongen Red Dirt Americana van het zuiverste soort. Het album bevat dertien nummers: vijf covers en acht eigen composities. De - door fans veelgevraagde - covers van Dylan en Springsteen zijn mooie, karakteristieke vertolkingen en zorgen voor afwisseling. Maar LaFave is niet feilloos, de keuze om John Waite's Missing You te coveren is een raadsel. Zijn eigen nummers tonen zijn specialiteit: hartverscheurende ballads. Clear Blue Sky, Vanished, A Place I Left Behind, om te janken zo mooi. (JvdD)



TIFT MERRITT **Traveling Alone** (Yep Roc/V2)

Mocht Emmylou Harris ooit met pensioen gaan, dan is Tift Merritt een van de belangrijkste gegadigden om haar op te volgen. Niet alleen lijken beider stemmen aan elkaar verwant, ook muzikaal heeft de 37-jarige Merritt veel gemeen met de grand dame van de country en americana. Een onontkoombaar meesterwerk heeft ze nog niet op haar naam staan, maar een zwakke plaat evenmin. Ook haar vijfde studioplaat is weer een juweeltje. Hoewel het album de titel Traveling Alone meekreeg, was ze niet alleen in de studio, want in de uitstekende begeleidingsband vinden we onder meer Marc Ribot, Son Volt's Eric Heywood, en John Convertino van Calexico. Producer was, net als op het bijzonder fraaie See You On The Moon van twee jaar geleden, de van Laura Veirs bekende Tucker Martine. Andrew Bird leeft een mooie vocale bijdrage in het aangrijpende Drifted Apart, maar het is ook deze keer weer Tift Merritt zelf die de meeste indruk maakt dankzij haar melancholische liedjes en prachtige stem. (MvR)



IAN SIEGAL & MISSISSIPPI MUDBLOODS **Candy Store Kid** (Nugene/Bertus)

De titel van deze cd is uitermate goed gekozen door onze Britse bluesvriend Ian Siegal, want hij moet zich, tijdens zijn tweede bezoek aan de USA, inderdaad als een jongetje in een muzikale snoepwinkel hebben gevoeld. Hoe valt anders de veelheid aan stijlen op Candy Store Kid te verklaren? Van gemene deltablues (opener Bayou Country) naar buurten bij Omar & the Howlers (afsluiter Hard Pressed), met daartussen country (Kingfish), traditionele blues (Loose Canon) en honky tonky blues (I Am The Train), het kan voorwaar niet op! Geruggensteund door North Mississippi Allstars Cody Dickinson (drums, keys, gitaar) en Luther Dickinson (gitaar, bas) en ook nog eens Alvin Youngblood Hart (gitaar, bas, zang) heeft Ian hiermee een prima additie aan zijn groeiende oeuvre in elkaar gesleuteld. (AdW)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

**MEDESKI, MARTIN & WOOD****Free Magic - Live***(Indo/Bertus)*

Het is toch mooi dat de mannen van het jazzfusiontrio - John Medeski (toetsen), Billy Martin (drums) en Chris Wood (bas) – na allerlei omzwervingen, samenwerkingsverbanden, solotrips, gastoptredens enzovoorts, altijd weer bij elkaar komt om samen te musiceren. Daarbij slagen ze er al ruim twee decennia in om zichzelf en de luisteraar te blijven uitdagen. Deze keer gebeurt dat met een collectie live opgenomen akoestische stukken waarin als vanouds een weelde aan stijlen voorbij komen: world music (opener Doppler), pure jazz met free jazz en bluesrandjes (Blues For Another Day), en pure jazz (Nostalgia In Times Square), altijd met veel improvisaties. Vijf tracks in ruim een uur betekent dat de mannen ruim de tijd nemen om de composities te ontwikkelen en om elkaar de ruimte te geven te excelleren. De conclusie is dat MMW, of het trio nu elektrisch of akoestisch speelt, er altijd in slaagt pure magie te creëren. (AdW)

**GREGORY PAGE****Shine Shine Shine***(Continental/Coast To Coast)*

De van oorsprong Engelse, maar al jaren in Californië woonachtige zanger is al heel wat jaartjes actief. In 1990 nam Gregory zijn eerste album op, en inmiddels heeft hij er meer dan twintig uitgebracht.

Daarnaast heeft hij aan vele platen meegewerkt en produceerde tientallen artiesten, waaronder Jason Mraz en Tom Brosseau. Twee jaar geleden kondigde Page het einde van zijn muzikale loopbaan aan, voornamelijk uit frustratie door het constante gebrek aan succes. Precies op dat moment begint hij echter juist in ons land succes te boeken, en speelt voor de ene na de andere uitverkochte zaal. Zijn weemoedige muziek slaat hier erg aan, het is een fraaie mengeling van jazz, blues, folk en jaren twintig salonmuziek, waarmee Gregory zich als een artiest uit de vorige eeuw presenteert die zijn muziek echter uitstekend naar deze tijd weet te vertalen. Op dit nieuwe album slaagt hij daar meer dan voortreffelijk in, door een heuse bigband in de arm te nemen en daarmee een juweel van een plaat af te leveren. In december speelt Page weer in ons land, een kans die je niet mag laten liggen. (JvdB)

**BUGGE WESSELTOFT / HENNING KRAGGERUD****Last Spring***(Act/Challenge)*

Stuurt de redactie van Mania me zomaar een ongevraagde promo op van Noorse pianist Bugge Wesseltoft en violist Henning Kraggerud, met daarbij een briefje "hier kun je vast wel iets mee." Nou, niet dus, hier kan ik helemaal niets mee, en ik weet

zeker dat helemaal niemand hier iets mee kan. En dat is ongetwijfeld precies de bedoeling van beide heren want Last Spring klinkt als de soundtrack van de vleesgeworden onthaasting. Langzame, verstilde composities met ijle klanken in vaak semiklassieke settings, die de luisteraar in een trance brengen waardoor hij of zij helemaal niets meer kan doen, alleen nog maar rustig ademend luisteren totdat de absolute rust is neergedaald in het gehele huis. Inderdaad, Last Spring is het ideale zondagochtendplaatje. (AdW)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
T
J
E
S

Jazz & Fusion

JOHN MCLAUGHLIN**Now Here This**

Dit is het tweede album dat McLaughlin uitbrengt met The 4th Dimension. Toetsenist Gary Husband en bassist Etienne M'Bappe zijn weer van de partij, maar een waardevolle aanvulling is met name de Indiase powerdrummer Ranjit Barot. Die zorgt ervoor dat dit album nog sterker en dynamischer is dan de toch al niet kinderachtige voorganger. McLaughlin, volgens velen 's werelds beste gitarist, keert hiermee terug naar de fusion van Mahavishnu Orchestra, en op dit album klinkt het genre als herboren, zo waanzinnig veel energie spat er uit de groeven. (JvdB)

BRAD MEHLDAU**Where Do You Start**

De opnamen voor dit nieuwe album stammen van dezelfde sessies als het eerder dit jaar verschenen Ode. Maar in tegenstelling tot dat album, het eerste met alleen composities van Mehldau, bevat deze nieuwe plaat louter covers, op een compositie van de pianist

na. De zeer eclectische keuze varieert van traditionele jazznummers als Sonny Rollins' Airegin tot de Jimi Hendrix-klassieker Hey Joe. Wat ze gemeen hebben is dat dit trio zich alles wat het in handen krijgt eigen weet te maken, waardoor deze plaat zeker zo sterk is als Ode. (JvdB)

STUDNITZKY**KY Do Mar**

De Duitse jazztrompettist en pianist Sebastian Studnitzky debuteerde in 2008 onder eigen naam. Een veelgevraagde sessiemuzikant die speelt met Mezzoforte en Jazzanova. Bekend om zijn prachtige en zeer relaxte toon, nam hij dit nieuwste album op in Portugal, in een klein dorpje, waar de ouderen naar zee staren en peinen. Een ode aan de zee, aan de schoonheid en kracht van de natuur. Herinnerend aan Miles Davis, maar Studnitzky heeft een eigen geluid, in een klankbeeld ergens tussen pop en jazz. Gemixt in de studio van Birgir Birgisson, o.a. Sigur Ros, een zwoele en romantische plaat van een uniek talent. (EMu)

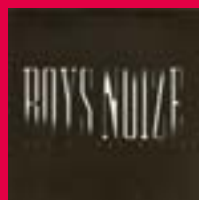
Dance

DEADBEAT**Eight**

De achtste plaat alweer van de Canadees Scott Monteith. Acht nummers dit keer en de radicale verandering die op de voorganger van Eight, Drawn & Quartered, is ingezet wordt nog verder doorgevoerd. Pure digitale op dub leunend techno. Sinds Deadbeat gevestigd is in Berlijn zijn de techno-invloeden nog beter hoorbaar. helemaal wanneer je Canadese vriendjes Danuel Tate en Mathew Jonson van Cobblestone Jazz vraagt om mee te helpen. Verder deden ook Pole en Monolake mee en het resulteert in een bijzonder fijne, op de dansvloer georiënteerde plaat. (JvH)

DJ VADIM**Don't Be Scared**

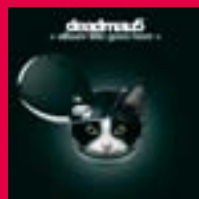
De oorspronkelijk uit Rusland afkomstige dj Vadim reist, zoals alle top-dj's, kriskras de hele aardkloot over. Veel invloeden van onderweg horen we terug in zijn producties (ook voor anderen). Want Vadim, voorheen actief voor Ninja Tune en nu K7, is een dj van het progressievere snit. Ook weer op zijn nieuwste album, waar dancehall-basloopjes bijvoorbeeld knap samengaan met traditionele Afrikaanse ritmes en Bollywood-arrangementen. (WJvE)

**BOYS NOIZE****Out Of The Black**

(News/PIAS)

Alexander Ridha, ofwel Boys Noize, is inmiddels een gevestigde en zeer gewaardeerde naam op het gebied van elektronische muziek. De nodige albums, ep's, singles en remixes kwamen van zijn hand, waarbij

Out Of The Black de meest recente inspanning van deze Duitse electro/technoproducer is. Op dit album keert de pas 29-jarige Ridha terug naar zijn ruwe, ongepolijste jaren in Berlijn waar hij zich als 21-jarige jongen vestigde. En dat is hoorbaar. Een nieuw geluid in een nieuw jasje, met onmiskenbare verwijzingen naar zijn eerste onstuimige periode in de Duitse hoofdstad. Zo komt de klassieke Boys Noize-sound duidelijk terug in ondermeer What You Want, XTC en Rocky 2, terwijl nummers als Ich R U en Reality veel melodieuzer zijn. Een album vol welluidendheid, verrassende klanken, uitschieters en harde beats, zoals we Boys Noize het liefst horen. Een must have voor de liefhebber! (JT)

**DEADMAU5****Album Title Goes Here**

(EMI)

Deadmau5 is een van de meest gerenommeerde en gevraagde diskjockeys ter wereld. Hoewel, dj? Joel Thomas Zimmerman noemt zichzelf producer. Hij roept daarbij wel meer. Zimmerman wordt

naarmate de albums en het succes vorderen vooral arrogantie en een aanzienlijk 'hoog in de bol'-gehalte verweten, waarbij zelfs groothedswaanzin de beste man niet vreemd lijkt te zijn. Ach, als het album maar lekker klinkt, toch? Met opener Superliminal is iedereen meteen wakker geschud. Ritme, diepgang en doffe beats; het is de Canadees ten voeten uit. Wat volgt is een scala aan veelzijdigheid, van zangerige en zoetklinkende nummers (The Veldt, Professional Griefers) en verheffende sferen (October) tot jazzinvloeden (Sleepless) en intrigerende herhalingen (Fn Pig). De samenwerking met Cypress Hill wat in Failbait leidt tot schokkerige hiphopbeats is even wennen, maar wanneer het album met Telemiscommunications – begeleid door de eigenzinnige, verliefde zang van Imogen Heap – wordt afgesloten, druk ik met liefde weer op 'play'. (JT)

**DJ DNA****The Sum Of The Sound**

(Kytopia/Tone)

Reeds lang voor Kytopia, het label waarop The Sum Of The Sound nu verschijnt, ooit zou gaan ontstaan, was Arjen de Vreede, DJ DNA's echte naam, pionier in Nederland op het gebied van (acid) house en techno, richtte vanuit die hoedanigheid dan ook de nog

immer onovertroffen crossover band Urban Dance Squad (mede) op. Dat is nog steeds goed te horen anno 2012 op zijn eerste soloplaat. Ouderwets, maar dan als in ouderwets goed. Eind jaren tachtig, begin negentig klank. Misschien de reden dat Kurtis Blow, collega pionier maar dan op het hip hop vlak, nauwelijks overtuigd hoefde te worden om zijn medewerking toe te zeggen, evenals nauwelijks mindere goden Pax, Torre Florim (De Staat) en Janne Schra (Room Eleven, bestaan die eigenlijk nog?). En dat allemaal alleen al op de eerste single. Voorts medewerking van Tjeerd Bomhof en Erik Bosgraaf, tenminste daar waar DNA zelf géén bits, bleeps, beats en bytes heeft gestopt ter verhoging van de feestvreugde. Creatief, origineel en toch degelijk. Dat kan dus! (AJ)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

SKIP & DIE**Riots In The Jungle**

Liefhebbers van M.I.A., Buraka Som Sistema, Diplo en Zuco 103 opgelet: er is een nieuwe favoriet als het gaat om wereldse beats met ballen. Verantwoordelijk voor deze sensatie zijn vier Hollandse heren en een Zuid-Afrikaanse frontvrouw die luistert naar de naam Cata.Pirata. Met Love Jihad hebben ze nog een dansvloerhit op zak ook. Met daarbij een opzweepende live-performance lacht de toekomst Skip & Die terecht toe. (BP)

VARIOUS**Secret Love (Jazzanova & Fingermag)**

Met nog altijd stijgende verbazing volgen wij het Duitse label Sonar Kollektiv, toebehorend aan de volop creatieve maar ook gewoon verzamelende groep verregaande muziekliefhebbers van Jazzanova, dat tussen zo'n tweehonderd releases per jaar eigen compilaties uitbrengt van nieuwe ontdekkingen, die ook oud mogen zijn welteverstaan. Naast Broadcasting en Mixing is de Secret Love-serie meer speciaal gericht op allerhande folk-gerelateerde vertakkingen, wat de aanwezigheid van onze eigen Tim Knol (Days) verklaart en die heus niet opvalt tussen Jori Hulkkonen, Caribou en Luc Cousineau met La Première Fois, dat uit 1976 stamt. En nog een elftal extatische ontdekkingen van de Jazzanova van dienst Alex Barck en Adrian Hoecke van Finger magazine (deze Secret Love-editie althans). Toptip, en nu kopen want evensnel weer verdwenen uit de winkels (en internet); probeer de voorgaande delen maar eens te vinden! (AJ)

RICARDO VILLALOBOS**Dependend And Happy**

Na zijn albums in het minimal tijdperk en zijn gedurfde interpretaties op het geroemde ECM label op Re:ECM is Villalobos terug bij af. Alhoewel, hij weet zichzelf opnieuw uit te vinden op een plaat waar hij zichzelf en zijn vrienden weet te inspireren om tot het uiterste te gaan. Het is dansmuziek, maar op de een of andere manier komen de nauwkeurig uitgebalanceerde klanken verder dan de dansvloer. Ricardo Villalobos weet heel knap zichzelf en zijn minimal techno te evolveren. (JvH)

**MALA****Mala In Cuba**

(News/PIAS)

In mei 2011 reisde dubsteppionier Mala op uitnodiging van Gilles Peterson naar Cuba. Dit gebeurde in het kader van het Havana Culture Project. De helft van het legendarische producersduo Digital Mystikz nam daar partijen op van de Cubaanse muzikanten Roberto Fonseca (piano), Changuito (percussie) en verschillende vocalisten, waaronder Danay Suarez. De Londenaar integreerde deze bijdrages in zijn eigen zware dubsounds. Het resultaat klinkt bijzonder fris en geenszins geforceerd. Sterker; het typische oldschool dubsteppgeluid van Mala gaat uitstekend samen met de spannende Cubaanse ritmiek. Vooral het stuwende, naar de percussionist vernoemde, nummer Changuito is hier een goed voorbeeld van. Mala In Cuba is een machtige, afwisselende plaat geworden die vraagt om een live-interpretatie. Een van de sterkste dancereleases van dit jaar! Op het internet staat een inspirerend filmpje over de totstandkoming van dit project die de sfeer van het album mooi weergeeft. (PvtV)

FLYING LOTUS



Until The Quiet Comes

(Warp/V2)

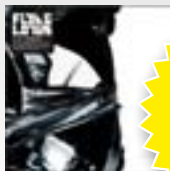
Het derde album van Flying Lotus is een van de meest toegankelijke tot nu toe. Nog steeds weet Steven Ellison zijn op hiphop georiënteerde beats op de luisteraar af te vuren maar tegelijkertijd zijn alle nummers wel meer gepolijst. Niet dat het daardoor saai is geworden, integendeel. Het zal eerder de ontwikkeling van Flying Lotus zijn.

Daar waar op Cosmogramma nog de grenzen werden afgetast is het album Until The Quiet Comes een album waarin Flying Lotus zijn eigen

stijl meer heeft uitgewerkt. Het album straalt meer duisternis en rust uit. Hier en daar, zoals op bij de nummers Hunger, Electric Candyman en Phantasm, lijkt het wel meer jazzy ambient met hiphopbeats. Toch is het, mede door gebruik van gastvocalisten als Erykah Badu en Thom Yorke en de strakke breakbeat en hiphopbeats en de diepe bassen zeker geen zoetsappig geheel geworden. Integendeel, dit is een album dat je keer op keer weet te verrassen. Flying Lotus is en blijft de koning van dit genre. (JvH)



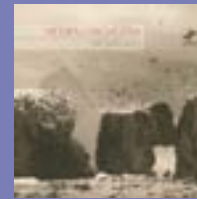
Cosmogramme



Los Angeles

**NU
GOED-
KOOP**

Bij aanschaf van de nieuwe cd van Flying Lotus krijg je een leuke goodie bag erbij cadeau! Zo lang de voorraad strekt, want op = op!



HIDDEN ORCHESTRA

Archipelago

(Tru Thoughts/Tone)

Het tweede album-syndroom hangt bij alle artiesten altijd als een zwaard van Damocles boven hun hoofd. Na het debuut album in 2010 ging de ster van Hidden Orchestra als een speer de lucht in. Als elektronische jazzformatie hadden ze de juiste snaar getroffen bij het grote publiek. Nu is het bijna onmogelijk om niet een Archipel voor te stellen wanneer je naar dit album luistert. Wat opvalt, is dat op dit album de nummers meer een geheel vormen. Door de verfijnde manier van spelen en de delicate melodieën luistert Archipel lekker weg als achtergrondmuziek maar dat zou het album tekort doen. Want wanneer je goed luistert, is dit album een bijzondere en gelaagde luisterervaring. (JvH)



JUNKIE XL

Synthesized

(Excelsior)

Tom Holkenborg mag dan tegenwoordig in Los Angeles het grootste deel van zijn tijd werken aan filmmuziek, hij heeft zijn dance project Junkie XL toch zeker niet op het zijspoor gezet. Synthesized is alweer het zesde album dat de Nederlandse producer als Junkie XL gemaakt heeft. Het is wel het eerste album dat uitgebracht wordt op Holkenborgs nieuwe label JXL Recordings. Ook Synthesized is weer zo'n typische Junkie XL plaat. Het album staat bol van de energie, maar kent ook genoeg rustpunten. Dat gebeurt met name op tracks als The Art of Luxurious Intergalactic Time Travel en Take Off On Molly's E, een fraai staaltje chill muziek. De eerste single Gloria is weer een pulserende clubtrack. Holkenborg wisselt dikke electronica af met meer akoestisch werk en weet daar een uitstekende balans in de vinden. Gastbijdragen zijn er onder meer van Tears For Fears-zanger Curt Smith, producer Tommie Sunshine en Datarock. (JvH)

Hiphop & Soul

GRAHAM CENTRAL STATION

Raise Up

Mark King van Level 42 nam ooit eens iets op als Thunderthumbs, en speelt inderdaad een aardig potje bas met de duim, maar de enige echte uitvinder van deze techniek is terug met nieuw werk sinds 1998, toen GCS 2000 werd uitgebracht onder supervisie van Prince. Hoewel, nieuw werk... Wij tellen twee opfrissers: It's Alright, titelnummer uit 1977 - die goddelijke talkbox! - en Al Green's It Ain't No Fun To Me, die Graham en consorten eerder opnamen in 1974. Aangezien Prince

en Graham elkaar tot grote hoogten (kunnen) opstuwten en toch burens zijn is de grote kleine man op Raise Up ook weer aanwezig met drie bijdragen waarvan twee dan weer zonder band. Prince speelt immers ook gitaar (Shoulda Coulda Woulda!), toetsen en drums. Graham bazelt ergens wat maatschappelijke observaties maar hey, dat drukt de pret werkelijk nergens. Want onvervalste pret mensen, dat druipet nu net aan alle kanten van Raise Up af. Raphael Saadiq sluit waardig af met het utopische One Day. (AJ)

S

T

A

P

E

L

P

L

A

A

T

J

E

S

**OSDORP POSSE****Top 100***(Cloud 9/Heartselling)*

1993: Ik krijg van een klasgenootje een cassettebandje met Nederhop en ik ben meteen verkocht. Het nummer Het Ondergrondse Netwerk op dit bandje is symbolisch voor hoe ik het zelf in handen kreeg. Ik maakte kennis met de Osdorp Posse en was verkocht. Elke release schafte ik onmiddellijk aan. In de loop der jaren werden de producties vetter en beter; de teksten bleven altijd vlijmscherp. En nu, na de split, is er De Osdorp Posse Top 100! Vijf cd's samengesteld door de fans en het ultieme overzicht van de grondleggers van de Nederhop. Zelfs het enige ontbrekende nummer in mijn collectie staat er op: Turbotaal met Extingue! En na de hele Top 100 geluisterd te hebben kun je zeggen: elk nummer is raak, vele zijn bekend, en toch mis ik nog enkele tracks. Het beste bewijs dat de Osdorp Posse een geweldige oeuvre heeft opgebouwd. Haast u en schaf deze geweldige uitgave aan! (SMvE)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E

WAX TAILOR**Dusty Rainbow From The Dark**

Wax Taylor, of Jean-Christophe Le Saoût zoals zijn ouders hem noemen, is een soort DJ Shadow van Frankrijk. Op zijn vierde plaat gaat Wax Tailor de weg van een conceptalbum in. De cd heeft als thema de betoverende kindertijd. Het hele album wordt verteld door een

betoverende stem die je aan het begin van elk liedje terug zet terug in de schoenen van een achtjarige. Op Wax Tailor's Dusty Rainbow From The Dark is dit keer nog meer plek voor vocalen. Gastvocalisten zijn onder anderen Charlotte Savary en Aloe Blac. Fijne plaat, ergens tussen hiphop en triphop. (JvH)

World

TIM MAIA**Nobody Can Live...World Psychedelic Classics**

In de serie World Psychedelic Classics heeft het Luaka Bop label al menig muzikaal goudklompje opgegraven. Ditmaal is de vondst gedaan in hartje Brazilië, waar aan het begin van de jaren zeventig naast de inmiddels vermaarde tropicaliëbeweging ook veel liefhebbers waren van goeie soulmuziek. Ze hadden hun eigen held in de persoon van Tim Maia, een arbeidersjongen uit Rio die in 1957 op zeventienjarige leeftijd naar Amerika vertrok, daar een vocaal groepje oprichtte (The Ideals) en er vervolgens op los leefde. In 1971 keerde hij met 200 LSD pilletjes terug naar Brazilië om zijn oude vrienden kennis te laten maken met de duizelingwekkende wereld van geestverruimende drugs. Mede onder invloed daarvan maakte hij een reeks verpletterende soulplaten waarvan de beste hier op deze cd zijn te vinden. Warme geluiden met heerlijke funky gitaarsolo's en sappige koortjes, meeslepende composities en Tim die als zanger

afwisselend doet denken aan Percy Sledge, James Brown en The Temptations. Hij was geobsedeerd door buitenaardse en ufo's, had zes kinderen uit vijf huwelijken en zat regelmatig in de gevangenis vanwege drugbezit. Een echte cultthero dus! (RV)

YOUSOU N'DOUR

From Senegal To The World: 80s Classics & Rarities
Noem de naam van Youssou N'Dour en de meeste mensen zullen denken aan Seven Seconds, het duet met Neneh Cherry dat hem de welverdiende wereldfaam bracht. Dat was het voorlopige sluitstuk van een loopbaan die al in de jaren zeventig was begonnen. N'Dour maakte er al vroeg een gewoonte van om invloeden uit allerlei verschillende genres door de plaatselijke muziek te mengen, met als resultaat een eclectische en vooral zeer swingende mix die de perfecte basis vormt voor zijn lenige stem. Het was Peter Gabriel die N'Dour in de jaren tachtig oppikte en de aanzet gaf voor een internationale carrière. Deze twee schijven brengen de overgang van nationale held

naar aankomend wereldster in kaart. Op de eerste een verzameling Senegalese tracks die hij opnam met de Etoile de Dakar en de Super Etoile, van het ooit alleen op cassette verschenen Yalaye Dogol tot de Afrikaanse psychedelica van Tolu Badu N'Diaye. De tweede bevat een selectie uit de eerste drie elpees die N'Dour maakte voor Virgin. (EdW)

LAS MALAS AMISTADES**Maleza**

Ze komen uit Colombia, het land van de cumbia en de vallenato, maar geen spoor hiervan op dit derde album dat hier uitgebracht wordt door Honest Jons. Zij hadden oor voor de pure en tijdloze liedjes, die met schijnbaar gemak uit de mouw worden geschud door deze drie heren en een zangeres. Een Britse journalist vergeleek de sound reeds met die van het debuut van Young Marble Giants. Breekbaar en teder, maar ook indringend en niet helemaal van deze planeet. Maleza bevat maar liefst 28 van die bedwelmende Spaanstalige liedjes en als je de sfeer eenmaal te pakken hebt gekregen is de kans groot dat je voorlopig even niets anders meer wil horen. Het onthaast, het brengt huiselijkheid als je alleen thuis bent en het werkt louterend. Gitaar, melodica, fluitjes, maracas en een vleugje elektronica. Geen detonerende arrangementen, nauwelijks percussie en niet al te diepgravende teksten vol melancholie. Een plaatje als een mooie tuin met een hangmatje tussen de bomen, ver weg van de jachtige stadsjungle. (RV)

VARIOUS**Beginners Guide To French Pop**

Begin jaren zestig was er in Frankrijk naar Amerikaans voorbeeld een levendige tienerbeweging met uiteraard rock'n'roll, de madison, de twist en de typisch Franse yé-yé, vrolijke pop novelties die op alle hoeken van de straten uit de radio's schalden. Tot de rockers behoorden Johnny Hallyday en Dick Rivers Et Les Chats Sauvages. Net als de Beatles eind jaren vijftig in zwart leer gestoken gingen de jongens achter de leuke meisjes aan en aangestoken door het virus bestormden ook zij de Franse hitladder met zonnige popdeuntjes met onzinteksten. Op deze driedubbele verzamelaar vinden wij hiervan enkele representanten terug, zoals Jacqueline Taieb, Fabienne, Gribouille, Dani en Anne Kern. Er is hier vooral geput uit de archieven van La Voix De Son Maitre (Emi), Columbia en Pathé-Marconi, waardoor

LUISTER TRIP

**HABIB KOITE & ERIC BIBB****Brothers In Bamako***(Contre-Jour/V2)*

Beiden zijn vooraanstaande muzikanten en verhalenvertellers en putten bovendien uit de historische erfenissen en tradities die bij hun muziek en verhalen hoort. Al vertellen ze hun verhaal misschien net even vanuit een andere ooghoek, het is niet raar dat Eric Bibb een kijkje ging nemen in Mali bij zijn gelijkgestemde collega Habib Koite. Het lijkt er dan ook niet op dat de twee erg veel moeite hebben gehad samen tot dit album te komen. Brothers In Bamako werd een laagdrempelig album, waarin Afrikaanse klanken op natuurlijke wijze samen gaan met de Afro-Amerikaanse blues. De huiselijke en gemoedelijke sfeer begint langzaam zwoeler te worden als op We Don't Care het betere gitaarwerk van zich laat spreken. Ook dankzij het hierop volgende harmonieuze Send Us Brighter Days en het spannende With My Maker I Am One begint het album echt interessant te worden. Bovendien houden enkele instrumentaaltjes het melancholieke en ongekunstelde karakter hoog, zodat Brothers In Bamako de liefhebbers van de beide grootheden onmogelijk kan teleurstellen. (CO)

**YASMIN LEVY****Libertad***(World Village/Harmonia Mundi)*

Ze is de Spaans-Hebreeuwse taalvermenging die Ladino wordt genoemd oppermachtig en van daaruit heerst ze over dat idioom als geen ander.

Yasmin Levy heeft het thuis met de paplepel ingegoten gekregen en met haar inmiddels vijfde album excelleert zij dan ook opnieuw, bijgestaan door een orkest uit Istanbul en met een gastrol voor haar vriendin en collega Buika. La Ultima Cancion opent deze plaat en via de titelsong en het poëtische Firuze, een Turkse lied, voert Yasmin ons naar intense en uiterst melancholieke liederen als Tal Vez en het fraaie Recuerdo, dat zeker een plaatsje verdient op mijn jaarlijkse wintercompilatie. Iedereen die Yasmin in het hart gesloten heeft zal dit waarschijnlijk beamen. Ook staan er weer een aantal traditionele Ladino songs op. Een karaktervolle zangeres die je gevoelige snaren altijd weer weet te raken en ons hopelijk snel met een bezoek zal komen vereren. (RV)

**VARIOUS****Rhythms Del Mundo - Africa***(Ape/Bertus)*

Na een aantal succesvolle Cubaanse albums is Rhythms Del Mundo neergestreken in Afrika. Het concept is gebleven, de masterbanden van bekende nummers zijn voorzien van extra Afrikaans georiënteerde ritmes en instrumentatie, dit alles ten bate van het goede doel. De toegevoegde muziek werd bepaald niet ingespeeld door de minsten, getuige de aanwezigheid van onder andere Toumani Diabate en de Ali Farka Toure Band. Met name artiesten die al een zekere eclecticisme in hun muziek leggen varen wel bij de toevoeging van de Afrikaanse collega's, zoals in Mykonos van The Fleet Foxes en Under The Bridge van The Red Hot Chilipeppers. Ook de connectie tussen de soul/r&b van Beyonce en Aloe Blacc en de West-Afrikaanse Mbalax is er een die de dansbaarheid flink vergroot. Met verder tot aantrekkelijke wereldmuziek verbouwde versies van Losing My Religion, Viva La Vida en zelfs Bruno Mars' Grenade, is dit opnieuw een geslaagde onderneming om muzikale grenzen te vervagen. (Jvr)

veel bekende namen die bijvoorbeeld bij Disques Vogue of Barclay zaten hier ontbreken, maar dankzij de samenstelling door Dj Kid Loco is het een swingende en zeer genietbare sixtiesverzamelaar geworden. (RV)

SOULJAZZ ORCHESTRA**Solidarity**

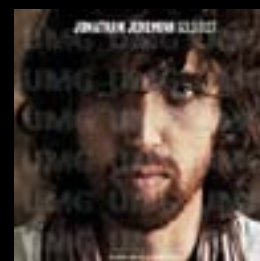
Het Canadese multifunctionele orkest focuste zich op hun voorgaande platen op een enkele muziekstijl die altijd vakkundig uitgediept werd. Op Solidarity hebben ze besloten het hele spectrum van hun kunnen te tonen. Via de Afrobeat van opener Bibinay, naar de salsa van Cartao Postal en de reggae van Jericho. Dit alles in een waanzinnig mooie retrosound, waardoor het geheel lijkt op een verloren gegaan meesterwerkje ergens uit de jaren zestig. Zeer geslaagd. (Jvr)

WATCHA CLAN, BI KIDUDE BARAKA & MORE**Orient Noir - A West-Eastern Divan**

Deze verzamelaar heeft als ondertitel A West-Eastern Divan. Dat houdt in dit geval in dat hier Arabisch-oriëntaalse tradities in contact komen met het rijke erfgoed van de Joods-oriëntaalse muziek, wat een uiterst smaakvolle traktatie oplevert. Deze hedendaagse oriëntaalse muziek omvat Nubische huwelijksdansen, Turks-sefardische zang, dansmuziek uit Libanon, maar ook de populaire Noord-Afrikaanse Chaabi muziek en elektronische instrumenten. Dit album is als een muzikaal vliegend tapijt dat je over het kleurrijke landschap van de cultuur van het Midden-Oosten voert. (JvdB)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

LUISTER TRIPS

**BALTHAZAR****Rats****TY SEGALL****Twins****JAKE BUGG****Jake Bugg****TAME IMPALA****Lonerism****LAST DINOSAURS****In A Million Years****QUEAUX QUEAUX JOANS****No Man's Land****CASE MAYFIELD****10****MALA****Mala In Cuba****JONATHAN JEREMIAH****Gold Dust****HABIB KOITE & ERIC BIBB****Brothers In Bamako**

Heavy

DOWN

Down IV Part 1 The Purple EP

Het verhaal van Down is bekend. Nieuw is dat Rex Brown (ex-Pantera) is vervangen door collega Pat Brudners (Crowbar) in de all star line up. Het blijven echter Pepper Keenan (Corrosion Of Conformity) en Phil Anselmo (ex-Pantera) die het meest hun stempel drukken op de sound. Anselmo zingt daarbij wat melodieuzer dan hij eerder deed. De band heeft ervoor gekozen deze plaat zelf te produceren en op te nemen, wat ook zo was bij het ontstaan. Het geheel klinkt daardoor wat eenvoudiger dan voorheen en doet denken aan het debuut Nola. Vette grooves dus, die gort droog langsrijven. Simpelweg weer een setje goede nummers. (NA)

ENSIFERIUM

Unsung Heroes

De Finnen van Ensiferum zijn trots op hun land. En die trots vertalen zij op hun vierde cd *Unsung Heroes* (wederom) in prachtige pagan folkmetal. Ensiferum heeft inmiddels een flinke reputatie hoog te houden, maar de solide riffs en de gedragen arrangementen bouwen de status alleen maar verder uit. De melodieën zijn betoverend en *Unsung Heroes* is een echte groeiplaat waar tussen het galopperende geweld ook ruimte is voor viool en mooie akoestische stukken. (MV)

STEVE HARRIS

British Lion

De opener op de eerste soloplaat van de Iron Maiden-baas roept gek genoeg herinneringen op aan het solomateriaal van diens collega Bruce Dickinson. De rest van de plaat veel minder. Wel horen we hier en daar terug dat Harris de baas is van het Maiden-spul, wat het best naar voren komt als er tweestemmige gitaarpartijen gespeeld worden zoals in *Us Against The World*. Het nummer heeft overigens sowieso een flinke Maiden-feel. Voor sommigen zal onduidelijk zijn waarom Harris een soloplaat wil maken maar als hij het leuk vindt moet hij het vooral doen. *British Lion* is zeker een leuke plaat geworden maar maakt tegelijkertijd duidelijk dat het moederschap meer is dan het Steve Harris-project. (HDI)

ENSLAVED

Riitir

Het Noorse Enslaved levert op haar twaalfde cd *Riitir* wederom de hoge kwaliteit die bij de status van de band past. Het creatieve en brede talent van Ivar Bjørnson en Grutle Kjellson is al jaren ongekend, maar de wijze waarop zij in de lange nummers op *Riitir* hun bikkelharte blackmetal doorvlechten met prachtige, dragende keyboards, perfecte melodielijnen en lichtvoetig atmosferische refreinen, is toch weer onverwacht origineel. Wat een ge-wel-di-ge plaat! (MV)

JON LORD

Concerto For Group And Orchestra

Een nieuwe versie van het *Concerto For Group And Orchestra* blijkt tegelijkertijd de zwanenzang te zijn van Jon Lord. De cirkel tussen rock en klassieke muziek lijkt daarmee rond te zijn. Naast het Royal Liverpool Philharmonic Orchestra zijn er ook bekende namen terug te vinden. Zo verzorgen o.a. Joe Bonamassa en Steve Morse de gitaarpartijen en horen we o.a. Bruce Dickinson in de vocale voetsporen treden van zijn grote voorbeeld Ian Gillan. In tegenstelling tot de 1969-versie, klinkt door het voortschrijden van de techniek dit *Concerto* fantastisch en meer als eenheid. Als in *Movement One* Lord dan ook nog een keer voluit zijn Hammond beroert, is duidelijk welk talent de man bezat. Deze nieuwe fraaie versie van *Concerto...* onderschrijft dat volledig. (HDI)

VARIOUS

Re-machined - A Tribute To Deep Purple

Met een heruitgave van Machine Head op stapel is deze verzamelaar een leuke opwarmer. De ene versie zit wat meer bij het origineel (Iron Maiden, Joe Bonamassa & Jimmy Barnes) dan het andere (Black Label Society, Flaming Lips) maar dat mag. Hoogtepunt vind ik de live-versie van *Highway Star* van Chickenfoot en *Maybe I'm A Leo* dat door Glenn Hughes en Chad Smith omhooggestuwd wordt. Twee verschillende *Smoke On The Waters* en de andere nummers van de originele plaat één keer. Lekker plaatje dus. (HDI)

ZWARE JONGENS



AS I LAY DYING

Awakened

(Metal Blade/Tone)

As I Lay Dying besloot voor het eerste album in het tweede decennium van haar bestaan maar eens met een andere producer te werken. Zodoende zat Bill Stevenson aan de knoppen voor deze plaat. Een groot verschil maakt het niet.

De muziek is nog steeds superstrak geproduceerd. Wel krijgen de werkstukjes daardoor iets meer de gelegenheid om adem te halen. Verder is het catchy moderne metal dat de klok slaat. De band speelt leuk met intensiteit. Zo laat ze in *Overcome* ongeveer alles horen wat ze in huis heeft, van een subtiel, akoestisch intro tot de rappe kenmerkende beukriffs. Ook opmerkelijk zijn *Wasted Words* en opener *Cauterize*, die het vooral van de stampende riffs moeten hebben. As I Lay Dying vaart een steady koers en kan meht uitbrengen van deze plaat weer enkele catchy nummers toevoegen aan haar live set. (NA)



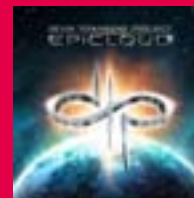
MY DYING BRIDE

A Map Of All Our Failures

(Snapp/Suburban)

Na wat verzamelwerk en enkele losse flodders is *A Map Of All Our Failures* weer een volwaardig album van deze doomkoningen. En wat voor een! Deze elfde plaat kan zich perfect meten met de klassiekers die de band al op zijn naam heeft staan. Waar mogelijk is deze plaat nog neerslachtiger dan zijn voorgangers. Tracks

als *Like A Perptual Funeral* en *Within The Presence of Absence* doen alle hoop verdwijnen. De band heeft haar experimenteerdrijf goed beteugeld, wat heeft geleid tot een log en sfeervol album. Voor zwakke broeders is geen plek. De riffs slepen zich moeizaam voort, beursgeslagen door de drums. Ellende was nog nooit zo fijn. En het titelnummer - met ijzersterke melodielijnen - mag zich onder de sterkste nummers van de band scharen. Een onovertroffen band. (NA)



DEVIN TOWNSEND

Epicloud

(Century Media)

In de tijd die zijn fans kwijt waren met het bekijken van de monsterlijke live box set *By A Thread*, sleutelde Devin Townsend weer een nieuw studio album in elkaar. Naar eigen zeggen is *Epicloud* het resultaat van zijn behoefte om eens wat meer toegankelijke, melodieuze rock te maken. Een goede zet was het opnieuw

benaderen van Anneke van Giersbergen, die ook al meedeed op *Addicted*. Niet helemaal toevallig heeft *Epicloud* nogal wat raakvlakken met die plaat. *True North* is zo'n typisch Townsend nummer dat start met een bijna banale melodie, maar zich langzaam ontpopt tot een vernuftig geconstrueerd vocaal duel. De eerste helft van de plaat wordt sterk gedomineerd door Townsends geglazuurde massieve riffs en de stem van Van Giersbergen. Halverwege, als de eerste vermoeidheidsverschijnselen toeslaan, verandert de plaat van karakter en gaan ambient en rock hand in hand. *Epicloud* is niet de zoveelste bokkensprong van Townsend, maar juist een plaat waarop hij zijn uiteenlopende invloeden in relatief eenvoudige songs heeft weten samen te smeden. Snelle beslissers kunnen investeren in een gelimiteerde dubbel CD, die als extra tien demo's bevat. (MKI)

Symfo

THE STEVE HILLAGE BAND

Live

Al gaat de man al ruim veertig jaar mee als muzikant, Steve Hillage zal altijd verbonden blijven aan zijn werk met Gong en zijn uitstekende solodebuut Fish Rising uit 1975. In november 2006 stond hij voor het eerst sinds lange tijd weer op het podium met de Steve Hillage Band, tijdens de Gong conventie in de Melkweg in Amsterdam. Die set is hier terug te horen. In 1979 speelde hij ook al eens in Amsterdam (in de Koepelkerk) en van dat optreden zijn drie nummers als bonus toegevoegd. Een vroege live-versie uit 1974 met Gong van Solar Musick Suite, de klassieke opener van Fish Rising, sluit deze cd waardig af. (MKi)

MOSTLY AUTUMN

Ghost Moon Orchestra

Een nieuwe herfst, een nieuw geluid. Met het promoveren van Olivia Sparnenn van achtergrondzangeres naar frontvrouw heeft Mostly Autumn weer de nodige glans teruggewonnen. Haar debuut Go Well Diamond Heart was al een voorzichtige stap in de goede richting, maar op Ghost Moon Orchestra lijkt alles weer op zijn plaats te staan. Mostly Autumn leunt minder op Floydiaanse invloeden dan aan het begin van hun carrière. Het deels afschudden van de progressieve veren leidt tot een meer straight (hard) rockgeluid, met de raspige stem en gitaarsolo's van Bryan Josh als herkenbare link met het verleden. (MKi)

COLOFON

Hoofredactie

Bert Dijkman

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Henri Drost

Vormgeving

Eric-Jan Westen,
e.westen@westerstorm.nl

Druk

Drukkerij Sintjoris nv, Merendree België

Medewerkers Niels Achtereekte, Erik van Beek, Jos van den Berg, Ronald Besemer, Benjamin van Bienen, Frits Broekema, Cecile Bol, Menno Borst, Appie Clermonts, Peter van Cooten, Vic Van Cooten, Erik Damen, Dennis Dekker, Jan Doense, Henri Drost, Joost van den Dungen, Hermen Dijkstra, Ruben Eg, Sanna Marije van Elst, Willem Jaap van Essen, Jeroen van Heukelom,

Caspar Jacobs, Barend Florijn, Liesbeth Glas, Edwin de Haan, Gijs Hesselmanns, Peter Heuts, Raymond Janssen, Jan Jasper, Albert Jonker, Martin Kikkert, Dries Klontje, Stefan Koers, Martijn Koetsier, Wim Koevoet, Marjan Kok, Stephan Lam, Ron Loontjens, Erik Mundt, Corné Ooijman, Han Orsel, Bram Peeters, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Wiebren Rijkeboer, Xander de Rond, Peter Simmers, Martin Smeets, Jelle Teitsma, Dick Tersteeg, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Jeroen Vedder, Paul van 't Veer, Ruud Verkerk, Cees Visser, Jesse Voorn, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, André de Waal, Michel Weber, Jeroen Wierstra, Enno de Witt, Erwin Zijleman, Wil Zenhorst.

Adres

Postus 71, 7400 AB Deventer,
email: redactie@platomania.nl

Advertenties

Voor adverteren in de Mania kunt u met de redactie contact opnemen. Het is ook mogelijk in combinatie met Live XS een advertentie te boeken. Voor Live XS kunt u contact opnemen met Erik van Oort tel: 06-49879873 email: erik@allxs.nl

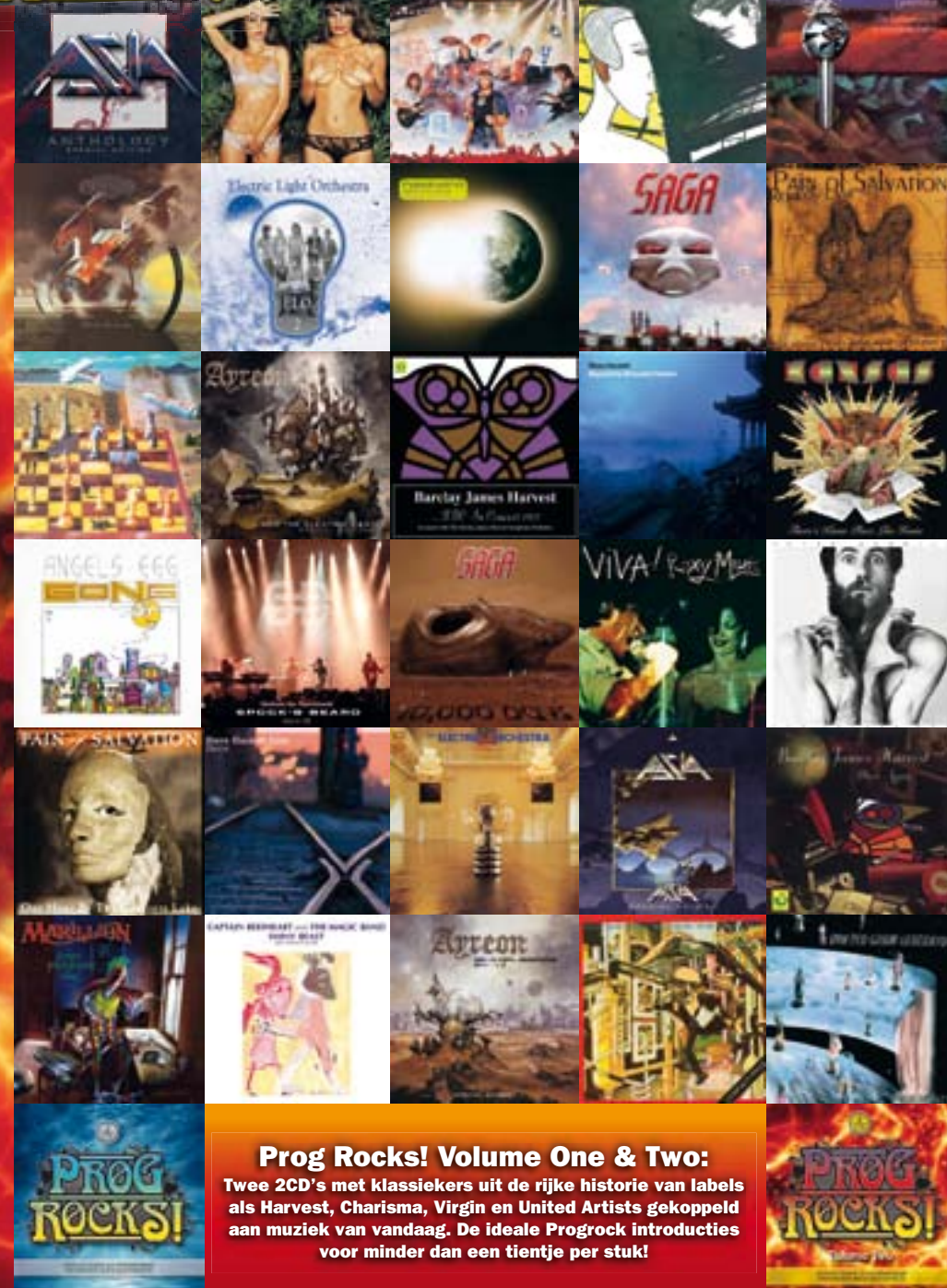
Abonneren:

Stort 20 euro's op rekening 53.12.46.825 (ABN/AMRO) van Plato Mania, (10 nummers). Onder vermelding van naam en adres. Voor Belgische abonnees is het 30 euro voor 10 nummers i.v.m. hogere portokosten.

Mania 292 verschijnt op 9 november '12

PROG ROCKS!

Deze en nog veel meer Progrock klassiekers tijdelijk **extra voordelig** bij de betere platenzaak!



Prog Rocks! Volume One & Two:

Twee 2CD's met klassiekers uit de rijke historie van labels als Harvest, Charisma, Virgin en United Artists gekoppeld aan muziek van vandaag. De ideale Progrock introducties voor minder dan een tientje per stuk!

Music from **EMI**

twitter.com/GouweOuweMuziek



facebook.com/GouweOuweMuziek



EMI Catalogue brengt muziek uit van artiesten als The Beatles, Genesis, David Bowie, The Beach Boys, Pink Floyd, Tina Turner, UB40 en nog veel meer. Wekelijks verschijnen er vele juweeltjes, albums die opnieuw worden uitgebracht of die nog nooit eerder op CD zijn verschenen. De geluidskwaliteit is verbeterd, er staan vaak bonustracks op en ze zijn voordelig geprijsd. Wil jij maandelijks van al dit moois op de hoogte worden gehouden, surf dan naar www.emimusic.nl en geef je op voor de EMI Catalogue nieuwsbrief.



**STEVEN WILSON****Get All You Deserve**

(K-Scope/Bertus)

Als koning Midas lijkt Steve Wilson door zijn muzikale leven te gaan. Get All You Deserve, de eerste live-registratie van zijn solowerk, nadert weer akelig dicht de perfectie. Op het podium krijgt hij wel de nodige hulp van een virtuoze band, met onder andere Theo Travis en Nick Beggs. Lasse Hoile, die eerder het artwork van diverse Porcupine Tree platen deed, is verantwoordelijk voor de visuele aankleding. De dvd bevat lekker veel close-ups van alle bandleden en het geluid (ook in surround) is werkelijk subliem. Menig artiest zou al blij zijn een dergelijk resultaat in een studio te bereiken. Voor een enthousiast Mexicaans publiek putten Wilson & Co vrijwel uitsluitend uit de twee soloplaten Insurgentes en Grace For Drowning. Alleen de track Luminol verscheen nog niet op een officiële release en de fanatieke fans zullen in het in- en outtro op de dvd stukjes Bass Communion herkennen. Adel verplicht, dus ook deze release is verkrijgbaar in een deluxe versie met dvd, BluRay, twee cd's en een boekwerk. (MKi)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
T
J
E

ADRESSEN**CONCERTO**

Utrechtstraat 52-60
1017VP Amsterdam
020 6235228
pop@concerto.nu

Voorstraat 35
3512 AJ Utrecht
030-2310826
utrecht@platomania.nl

www.platomania.nl

PLATO TO GO – GIGANT

Nieuwstraat 377
7311 BR Apeldoorn

KROESE

Rijnstraat 31
6811 EW Arnhem
026-3705116
kroese.arnhem@xs4all.nl

Molenstraat 126
Nijmegen
024-3221346
kroese.nijmegen@planet.nl

www.kroese-online.nl

PRAAMSTRA

Keizerstraat 2
7411 HG Deventer
praamstra@platomania.nl

PLATO

Oude Ebbingstraat 41-43
9712 HB Groningen
050-3135055
 groningen@platmania.nl

Klokkenstein 14
8011 XV Zwolle
038-4225354
 zwolle@platomania.nl

Vrouwensteeg 4-6
2312 BZ Leiden
071-5149689
leiden@platomania.nl

De Meent 116
3037 JS Rotterdam
010-4139175
 rotterdam@platomania.nl

SOUNDS

Parade 66
5911 CE Venlo
077-3510625
info@sounds-venlo.nl

www.sounds-venlo.nl

VELVET MUSIC

Havik 7A
3811Ex Amersfoort
033-4621065
amersfoort@velvetmusic.nl

Maandereind 40
6711AD Ede
0318 615403
ede@velvetmusic.nl

Boterstraat 10
1811 HP Alkmaar
072-5110455
alkmaar@velvetmusic.nl

Rozengracht 40
1016NC Amsterdam
020-4228777
amsterdam@velvetmusic.nl

Vriesestraat 110
3311 NS Dordrecht
078-6141481
dordrecht@velvetmusic.nl

Tolbrugstraat 12
4811 WN Breda
076-5212569
breda@velvetmusic.nl

Oude Binnenweg 121A
3012 JC Rotterdam
010-4134423
 rotterdam@velvetmusic.nl

Nieuwe Rijn 34
2312 JE Leiden
071-5128157
leiden@velvetmusic.nl

Voldersgracht 3
2611 ET Delft
tel. 015-2133020
delft@velvetmusic.nl

www.velvetmusic.nl

DE WATERPUT

Bosstraat 36
4611 ND Bergen op Zoom
Tel 0164-237418
info@waterput.nl

DE DRUKKERIJ

Markt 51
4331 LK Middelburg
Tel 0118 886 874
muziek@drukkerijmiddelburg.nl

NORTH END HAARLEM

Marsmanplein 19 - 2025 DT
Haarlem - T 023-5375745
northend@telfort.nl -
www.northendhaarlem.nl

'T OOR

Leeuwenstraat 44
1211EW Hilversum
035-6216579
hilversum@platenhuis-het-oor.nl

Brouwerstraat 10
1315BP Almere Stad
036-5302306
almere@platenhuis-het-oor.nl

www.platenhuis-het-oor.nl

Movies

THE DEEP BLUE SEA**Regie: Terence Davies**

Een bewerking van een toneelspel uit 1952 met Rachel Weisz in haar allerbeste rol tot nu toe. Rachels speelt een rijke domineesdochter getrouwd met een rechter met wie ze een passieloos leven leidt. Wonend in een uitgebloeide, grijze en grauwe upperclasswijk van Londen. De deprimerende sfeer is bijna voelbaar in het uitgebluste, uitgemergelde Engeland. Ze wordt op slag verliefd op een egocentrische ex-piloot die graag drinkt en ze verwacht liefde die ze denkt te ontvangen met het seksuele genot wat hij haar geeft. Wanneer ze hier achter komt, staat er niemand klaar voor haar aangezien ze haar man ontrouw is geweest. (JvH)

GRANDMA LO-FI**Regie: Orri Jónsson Kristín / Björk**

Grotendeels gedraaid op Super-8 en 16mm film brengen de drie debuterende filmmakers naast een kijkje in grootmoeders ambient kookboek ook het levensverhaal van Ijslands meest muzikale oma naar voren. Opgenomen over een periode van 8 jaar zien we Nielsdóttir in haar meest creatieve momenten. De gebruikelijke talking heads maken in dit origineel gestileerde filmverslag plaats voor muzikale hommages door onder meer leden van de experimentele Ijslandse muziekgroep Múm. (Redactie)

HARVEST TIME**Regie: Marina Razbejkina**

Het leven van een plattelandsgezin na de Tweede Wereldoorlog. Omdat haar man zonder benen is teruggekeerd van het front, moet Antonina in haar eentje de kost verdienen op de collectieve boerderij. Ze werkt zo bezeten aan het binnenhalen van de oogst dat ze door de Staat wordt uitgeroepen tot beste maaidorsmachinebestuurster van het jaar. Feestelijk krijgt ze het felbegeerde roodfluwelen vaandel uitgereikt, symbool van het communisme. Maar al snel knabbelen muizen en motten aan de stof en de vlag wordt elk jaar kleiner en kleiner...

KIJKTIP

**ELENA****Regie: Andrej Zvjagintsev**

Elena en Vladimir vormen een koppel met elk een andere achtergrond. Vladimir is rijk, hard, egoïstisch en afstandelijk, Elena werkte

in een ziekenhuis als verpleegster en is een volgzaam, zorgzaam vrouw. Ze hebben elkaar pas laat in het leven ontmoet in het ziekenhuis en wonen in het luxe appartement van Vladimir in Moskou. Beiden hebben kinderen uit een vorige huwelijk.

Elena's zoon is werkloos en niet in staat om zijn gezin te onderhouden en een school te kunnen betalen voor zijn oudste zoon, vooral omdat hij meer interesse heeft voor de alcoholische inhoud van de koelkast. Daarom vraagt hij zijn moeder telkens weer om geld. Vladimir keurt Elena's financiële betrokkenheid bij haar zoon af en wil geen geld in deze bodemloze put stoppen. Zijn eigen dochter Katia is een losbandige jonge vrouw die een erg afstandelijke relatie met haar vader heeft. Na een hartaanval belandt Vladimir in het ziekenhuis. Een korte maar tedere reünie met zijn dochter zorgt ervoor dat Vladimir haar aanduidt als enige erfgenaam van zijn fortuin. Elena's hoop om haar zoon financieel te kunnen blijven bijstaan wordt daardoor erg onzeker. (Filmfreak)

HOMELAND SERIE 1

In Homeland keert de Amerikaanse marine sergeant Nicholas Brody (Damian Lewis) 8 jaar na zijn vermissing terug in zijn thuisland. De soldaat die werd geacht te zijn vermoord in Irak wordt aanvankelijk als held ontvangen. Totdat de briljante CIA agent Carrie Mathison (Golden Globe winnares Claire Danes) hem

KIJKTIP

**HEADHUNTERS****Regie: Morten Tyldum**

Roger Brown heeft het allemaal. Hij is een succesvol headhunter en is getrouwd met een bloedmooie galeriehoudster, met wie hij

samenwoont in een luxueus huis. Maar hij leeft boven zijn stand en om zijn hoofd financieel boven water te houden, steelt hij kunstwerken. Op een dag rooft hij een uiterst waardevol schilderij, maar voor hij het goed en wel beseft, wordt hij zelf opgejaagd wild en raakt hij verstrikt in een duizelingwekkende klopjacht. (Lumiere)

KIJKTIP

**LA PIEL QUE HABITO****Regie: Pedro Almodóvar**

Een briljant plastisch chirurg, die geobsedeerd is door trauma's uit zijn verleden, probeert deze te overwinnen met een medische uitvinding.

Na jaren research in zijn privé laboratorium, heeft hij eindelijk zijn missie volbracht. Zijn doorbraak lijkt hem zelfs in staat te stellen zijn grote liefde nieuw leven in te blazen, maar niets is wat het lijkt (A-Film)

KIJKTIP

**INTOUCHABLES****Regie: Olivier Nakache, Eric Toledano**

De onbetwistbare filmhit van dit jaar is toch wel Intouchables. Intouchables is een waargebeurd verhaal en

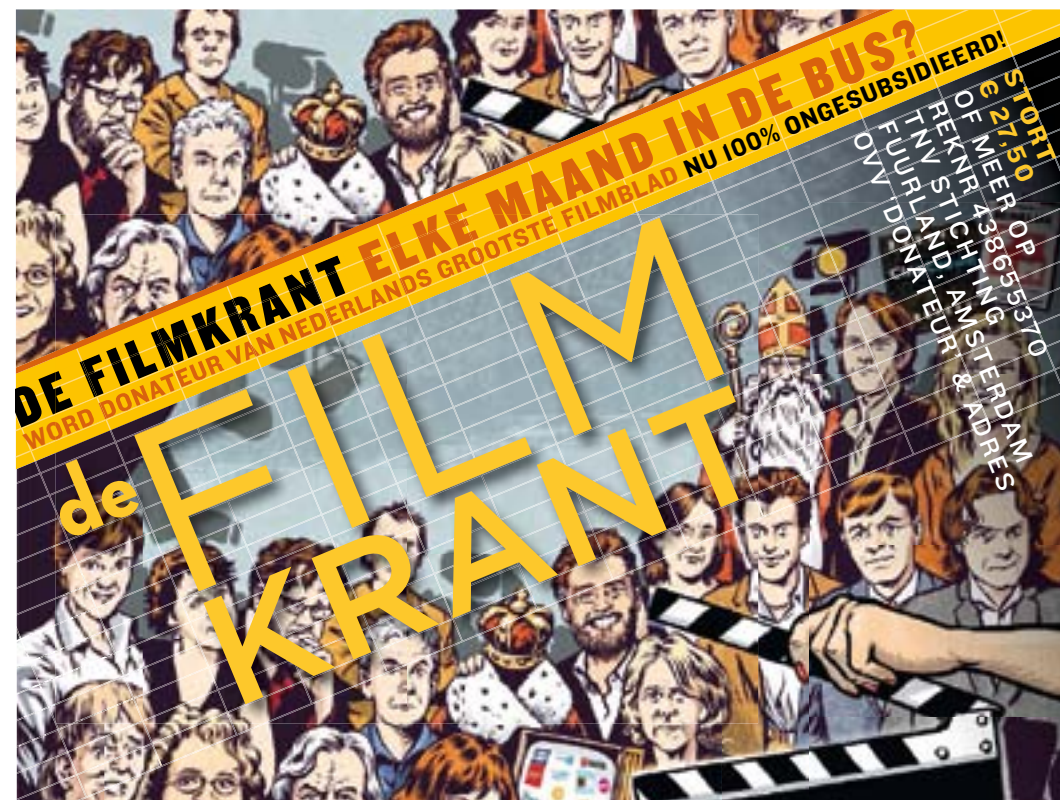
gaat over twee mensen. De eerste is Philippe, een rijke aristocraat, die op zoek is naar iemand om hem te helpen in het huis nadat hij met een paraglider verlamd is geraakt vanaf zijn nek. De tweede is Dris, een jongen uit de banlieue van Parijs die net uit de gevangenis komt en een sollicitatieplicht heeft. De ene een warme man die geen medelijden wenst, de andere een goedlachse kerel die geen medelijden toont. Deze combinatie maakt dat de film een geweldige, ontroerende, emotionele, ontwapenende maar bovenal een erg vrolijke film is waar je lachspieren ook meermalen flink getest worden. De feelgoodmovie van het jaar. (JvH)

KIJKTIP

**NOI CREDEVAMO****Regie: Mario Martone**

Na Novocento, La meglio Giuventu en Le Cose Che Restano is er nu Noi Credevamo. Een prachtig epos over het ontstaan van

de Italiaanse Republiek. Noi credevamo (Wij geloofden) bestrijkt ongeveer 35 jaar (1828-1862) Italiaanse geschiedenis. Je volgt de drie vrienden uit Zuid-Italië die zich vanaf hun twintigste aansluiten bij La Giovine Italia en vanaf daar een verenigd Italië nastreven met gelijke burgerrechten. Noi Credevamo is geen heldenepos maar een verhaal over het arme zuiden die in opstand komt tegen het rijke noorden. Door Napoleon is het uiteindelijk een koninkrijk geworden en is de republikeinse revolutie mislukt en het Noorden had het Zuiden aan zich onderworpen. Noi credevamo is verdeeld in vier hoofdstukken van elk ongeveer vijftig minuten en is dus een hele zit. Maar wel een die het meer dan waard is. (JvH)



ervan verdenkt in werkelijkheid lid te zijn van Al Qaeda en van plan is een terroristische aanval te plegen. Vertrouwend op haar instinct riskeert Mathison haar reputatie, haar carrière en zelfs haar verstand om de waarheid te achterhalen. Seizoen 1 bestaat uit talloze verborgen aanwijzingen waardoor je elke keer opnieuw iets nieuws ontdekt. (20th Century Fox)

LA DELICATESSE**Regie: David en Stéphane Foenkinos**

Nathalie werkt op een groot kantoor en hoopt door hard te werken haar man te vergeten die drie jaar geleden is overleden. Hij was haar grote liefde en er is geen plek voor een ander in haar leven. Op hetzelfde kantoor werkt de Zweed Markus die tot over zijn oren verliefd is op haar. Markus, een beetje kalend, buikje en niet de vlotste, maakt haar op delicate manier het hof en Nathalie wordt verliefd op hem. Ondertussen probeert ook de baas van het bedrijf haar het hof te maken, maar Nathalie ziet toch meer in Markus. Leuke film met Audrey Tautou die maar niet van haar meisjesachtige Amélie Poulain-stempel af lijkt te komen. (JvH)

WAVUMBA**Regie: Jeroen van Velzen**

Op zoek naar de realiteit achter de herinneringen die de filmmaker heeft aan zijn jeugd in Kenia, laat hij zich door een oude visser opnieuw meevoeren naar een wereld waar fantasie, dromen, geloof en werkelijkheid zich niet van elkaar laten onderscheiden. Toen ik als kind in Kenia woonde was ik heel ontvankelijk voor de verhalen over haaien en zeegeesten die een oude visser me vertelde. Naarmate ik ouder werd, verdween mijn geloof in bovenaardse krachten, maar iets in mij bleef verlangen naar die onbevangen manier waarop ik vroeger in het leven stond en naar de magie die alles kleur gaf. Daarom wilde ik terug naar het land waar ik opgroeide. Op het koraaleiland Wasini ontmoette ik Masoud, en zijn vaste hulp Juma. Masoud is een oude visser die nog steeds hoopt een grote haai te vangen. Zal dit het laatste jaar zijn dat Masoud een kans heeft om de haai te vangen?

THE MILL AND THE CROSS

Regie: Lech Majewski

Pieter Bruegel's epische verbeelding 'De Kruisdraging' uit 1564 vormt de basis voor Lech Majewski's tableau vivant The Mill and the Cross. De drukbevolkte landschapsschildering verhaalt van de onder het kruis bezwijkende Jezus op weg naar de Golgotha, geplaatst in Vlaanderen tijdens de gewelddadige Spaanse onderdrukking in hetzelfde jaar. Majewski hervormt de totstandkoming van het schilderij door de focus op een beperkt aantal van de vele honderden karakters te richten en ze een korte voorgeschiedenis te geven. De schilder (Hauer) loopt met een stapel vellen door het imposante landschap de scènes met de karakters te schetsen. Centraal staat een hemelshoge steile rotspartij getooid met een windmolen.

TAKE SHELTER

Regie: Jeff Nichols

Curtis werkt bij een boorbedrijf en woont samen met zijn vrouw en dove dochter. Curtis krijgt hallucinaties van bliksemstormen, vogelzwermen en tornado's. Het beangstigt hem dat niemand deze gebeurtenissen serieus neemt en gaat ervoor in behandeling bij een psychiater. Hij probeert zijn angst te onderdrukken door zijn obsessief zijn stormbunker te vergroten in zijn achtertuin. De spanning bouwt zich op tot een hoogtepunt dat tot ontlading komt tijdens een diner van de Lions waar het hele dorp bij aanwezig is. De vraag waar je mee blijft zitten wanneer Take Shelter is afgelopen is of het nu een pre-apocalyptische thriller is of een gewoon psychologisch drama, want het einde laat ruimte voor een dubbele interpretatie. (JvH)

KIJKTIP



900 DAGEN

Regie: Jessica Gorter

Is het beter de gruwelijke waarheid te erkennen of de troost van een mythe te omarmen? Negenhonderd dagen lang werd Leningrad

tijdens de Tweede Wereldoorlog belegerd door Duitse troepen. De drie miljoen inwoners van de stad zaten als ratten in de val. In de bittere winterkou aten mensen lijm, schoenzolen, katten en soms zelfs hun medemensen. Na 900 dagen was een miljoen mensen gestorven. Dit alles vond plaats in een land waar propaganda belangrijker was dan de waarheid. De overlevenden mochten decennialang niet spreken over wat hen was overkomen, om de heroïsche mythe van het land van overwinnaars niet te ondermijnen. En met Poetin aan de macht wordt deze mythe weer nieuw leven ingeblazen. Wat begint als een film over persoonlijke getuigenissen van het beleg van Leningrad verandert geleidelijk in een epos over hoe censuur, propaganda en angst greep krijgen op de herinneringen van de hoofdpersonen. Een worsteling die tot op de dag van vandaag voortduurt. (Filmfreak)



ONCE UPON A TIME IN ANATOLIA

Regie: Nuri Bilge Ceylan

In een oneindig lijkende tocht door de nacht trekt een colonne door de heuvels van Anatolia. Politie en militairen

begeleiden een procureur, een arts en twee arrestanten naar de plek waar een slachtoffer begraven zou zijn. In het donker lijken alle plekken op elkaar, stellen de verdachten. De intelligentste van het duo zit zwijgzaam en verward op de achterbank en stuurt de groep steeds weer naar andere locaties, verder de nacht in, op zoek naar een typerende boom en een bron, op zoek naar 'ergens'. Nuri Bilge Ceylan laat de kijker de uitzichtloze tocht en de groeiende uitputting van de groep mannen die elkaar over grenzen heen duwen op fascinerende wijze meeleven. De kunstfotograaf maakt van de reis een schitterend uitgelicht cinemascoop-schilderij waarin de glooiingen, schaduwen en boomsilhouetten de reis een extra mysterieuze, sinistere lading geven. Een allegorische en meeslepende vertelling, een zwart-komische misdaadfilm en een beschouwing op de toestand van het huidige Turkije. (Filmfreak)

KIJKTIP

ARTHOUSE RELEASES VAN DE MAAND

4 OKTOBER 11 OKTOBER 11 OKTOBER 25 OKTOBER

VERKRIJGBAAR OP DVD

Afilm

WALLACE AND GROMIT; WORLD OF INVENTION

Regie: Nick Park

Het onafscheidelijke duo Wallace en Gromit is terug met hun eigen uitvindesshow! Met zijn trouwe hond Gromit presenteert de wereldberoemde uitvinder Wallace zes afleveringen over wetenschap, gekke machines en vernuftige uitvindingen. Vanuit de zelfgemaakte tv-studio in de kelder van Wallace hoopt het duo een hele nieuwe generatie van slimmeriken te inspireren. Wallace & Gromit - World of Invention is leerzaam en hilarisch tegelijk! (Lumiere)

PROMETHEUS

Regie: Ridley Scott

Ridley Scott (Alien, Blade Runner) keert terug naar de wereld van sciencefiction, een genre dat onder zijn invloed groot geworden is. In Prometheus reist een team van wetenschappers en ontdekkingsreizigers naar de donkerste uithoeken van het heelal op zoek naar de oorsprong van de mensheid. Maar wat ze daar aantreffen, kan al het leven op aarde in gevaar

KIJKTIP



MONSIEUR LAZHAR

Regie: Philippe Falardeau

Het hartverwarmende verhaal van Monsieur Lazhar, een Algerijnse immigrant, die leraar wordt op een lagere school in Montréal. Hij neemt

er de plaats in van een leraar die tragisch om het leven is gekomen. Terwijl hij de kinderen helpt om te gaan met hun verlies, heeft hij omgekeerd zelf baat bij de onschuld die zij nog in zich dragen. Een ontroerende film over verwerking van rouw, schuldgevoel, vriendschap en hoop die doet denken aan films als Être et Avoir en Entre les Murs. (Filmfreak)

brengen. Dit leidt tot een angstaanjagende strijd om de toekomst van het menselijke ras veilig te stellen! (20th Century Fox)